

TURNUL DE VEGHETARE

Vestitorul
Imperialului Jehovah

Si vor sti că eu sunt Jehova

Ezekiel 35:15

ANUL XXV

1947

No. 10

CONȚINUTUL

Al cui martori?	147
(continuare și sfârșit).....	147
Provocarea către martorii Săi primește răspuns	149
A cui evanghelie	150
Mărturie lui Isus	152
Un „Popor pentru numele Său”	157
Un nor așa de mare de martori	158
A te păzi nepătat de lume	159
A nu fi asemănător lumii.....	159
Texte și Comentarii	160

© W.T.B. & T.S.

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI. ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZEU” ISAIA 43:12

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street, — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari: • • •

N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — Isaia 54 : 13.

(Urmare din pag. 100)

24 Iulie

Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri, și împlinește-ți juruințele
făcute celn Prea Înalt. — Ps. 50 : 14, An. Amer. Trans.

A-1 aduce jertfă de mulțumire înseamnă, a-1 arăta mulțumire
din inimă, printr-o viață care îl proslăvește, și aceasta trebuie să
se facă prin Christos Isus: „Prin El, să aducem totdeauna lui
Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor cari mărturisesc
Numele Lui. Și să nu dați uitării binefăcerea și dărnicia; căci lui
Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. (Evre. 13 : 15, 16). Aduce-
rea rodului buzelor noastre constă din laudă și mulțumire continuă
față de Dumnezeu, și această binefăcere și dărnicie constă din
aceea, că facem cunoscut: faptele despre Iehova Dumnezeu și sco-
pul Său și comunicăm evanghelia împărăției poporului suferind.
Când Martorii lui Iehova s'au consacrat lui Dumnezeu, au promis
să asculte voia Sa; și acum trebuie să-și îndeplinească juruința,
ținând ceea ce a poruncit Dumnezeu prin Christos, și vesind tu-
tutor camenilor împărăția Sa, W. 1. 7.

25 Iulie

Nu asupriți pe văduvă și pe orfan. — Zaharia 7 : 10.

O închinare curată, nepătată, cere vizitarea orfanilor și vădu-
velor în necazuri. Această își are motivul bun și anume în aceea,
că Iehova Dumnezeu este Ocrotitorul și Ingriditorul orfanilor și al
văduvelor. (Ps. 68 : 5 ; 146 : 9). În legea, pe care a dat-o Iehova
prin Moise Israelilor, a pus mare accentuare pe aceea, că vădu-
vele fără ajutor și copiii fără tată să fie ocrotiți și să fie apărați
cu atențiune. (Ex. 22 : 22-24 ; Deut. 24 : 17). Când îngrijirile, pe
cari le-a făcut Dumnezeu pentru acești lipsiți de ajutor și cari
avea nevoie de ajutor, au fost neglijate sau călcate în picioare,
de-a dreptul de către poporul Său de legământ, Iehova a protestat
prin profeții Său. (Isa. 1 : 16-18). O formă pe dănațară a închi-
nării lui Dumnezeu, care merge mână în mână cu o apăsare și
o neglijare a orfanilor și a văduvelor, nu este o închinare curată,
nepătată a lui Dumnezeu. Isus a condamnat jefuirea și tratarea ne-
dreaptă a văduvelor și orfanilor, în vremea Sa. (Mat. 23 : 14). Ac-
cum, dela venirea Sa la templul spiritual al lui Dumnezeu în anul
1918. El lucrează ca martorul grăbit al lui Iehova împotriva unor
astfel de asupritori. W. 1. 9.

26 Iulie

Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El, și copiii lui au
un loc de adăpost la El. — Prov. 14 : 26.

Noi știm că lumea aceasta se apropie de nimicirea ei vecinică,
că deci sfârșitul final al acestui spațiu de timp plin de evenimente,
în Armagedon, înseamnă d'strugerea acestei lumi. Pentru aceia,
cari caută o posibilitate ca să rămână în viață în această d'stru-
gere a lumii, pentruca să aibă parte de binecuvântări în lumea
nouă dreaptă formată de Dumnezeu, trebuie procurat acum adă-
post și siguranță. Firește că părinții tubturi de dreptate ar voi să
știe și pentru copiii lor dragi un astfel de adăpost și siguranță.
Dorința lor nu este un lucru ce nu s'ar putea împlini. Declarația
inspirată din Proverbe 14 : 26, arată că în scopul procurării unui
astfel de loc de adăpost și siguranță pentru copiii, frica de Iehova
Dumnezeu din partea părinților, joacă un mare rol. Dumnezeu pune
asupra părinților, în ceea ce privește copiii lor, niște obligațiuni ce
nu pot fi ocolite. Părinții cari se tem de Dumnezeu se descarcă
de aceste obligațiuni împrăcăt le împlinesc. W. 15. 9.

27 Iulie

Deaceea poporul Meu va cunoaște numele Meu; de aceea va ști,
în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: Iată-Mă! — Isa. 52 : 6, An
Amer. Trans.

Nu prin poporul captiv al lui Iehova, ci prin cel ce stăpâneau
asupra lor, prin acești străgători, a fost numele lui Dumnezeu bat-
jocurit, ocărit și defăimat în 1918. „În mod continuu în fiecare zi”
și reputația Sa a fost pătată. Această situație pretinde cel puțin
justificarea numelui Său, mai ales deoarece aceasta este „ziua lui
Iehova”, dela 1914 încoace până la bătălia Armagedonului. Pen-
truca este necesar ca numele și renumele Său să fie mărit, tocmai
înaintea propriului Său popor, ca ei să poată fi Martorii Săi con-
vinși. Prin eliberarea ei din supunere la puterea dușmanului, care

incepu în 1919, rămășița poporului lui Iehova știa că Iehova era a-
-cape. El era prezent să mântulască și să elibereze prin mijlo-
carea Regelui Său, Christos Isus. De multe veacuri vorbise El
despre eliberare și mântuire, și, iată, acum le împlănuise. Ochiul cre-
dăței lor văzură pe Iehova în măreția și puterea Sa ca Răscum-
părătorul și Eliberatorul lor. W. 1. 2.

28 Iulie

Neghina sunt frții celui rău. Vrășmașul, care a semănat-o, este
Diavolul. — Mat. 13 : 38, 39.

Neghina reprezintă religioniștii, pietre de poticnire, cari fac pe
alții să alunece, așa că se poticnesc în nedreptate și greșesc îm-
potrivă lui Christos. Ei lucrează neleguit împotriva lui Dumne-
zeu. Pentruca permite Dumnezeu, ca religioniștii necuvincioși, ne-
legiuții, să răsără și să se desvolte într-o mulțime atât de coplesito-
toare? Aceasta are de scop să se încerce neprihănirea creațiilor,
pentruca să se vadă cine rămâne devotat credincios lui Iehova
Dumnezeu. Aceasta cuprinde chestiunea de discuție despre suve-
ranitatea universală a lui Dumnezeu; și aceia, cari mărturisesc a
fi pentru stăpânirea Sa supremă universală și stau lângă ea, tre-
buie să fie în contrast bătător la ochi cu neghina, care înfruntă
puterea supremă și suveranitatea supremă a lui Dumnezeu. Pavel
scrise: „Mai întâi de toate aud că atunci când veniți la adunare,
între voi sunt dezbinări. Și în parte o cred, căci trebuie să fie
partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni”. — 1. Cor.
11 : 18, 19. W. 15. 8.

29 Iulie

Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să spri-
jinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui. — 2 Cron. 16 : 9.

Deși starea plăcută a inimii lor le ajută să învingă slăbiciunile
lor carnale sau să-și țină în frâu pornirile lor păcătoase înnăscute,
totuși, bărbații credincioși din vechime, n'au fost ridicați la perfec-
țiune fizică reală. Niciunul dintre ei nu au fost îndreptățiți spre
viață vecinică. Dacă Dumnezeu i-ar fi făcut astfel perfecți
sau i-ar fi îndreptățit spre viață vecinică, ei nu ar fi murit. Dar
ei priviră înainte spre acea binecuvântare. Ei așteptară făgăduința
lui Dumnezeu cu privire la aceasta, ca să fie împlinită când v-
veni Mesia, Christos. Dar ei toți trăiră înaintea sosirii Sale, și d-
aceea muriră fără să vadă făgăduința divină împlinită și fără să
apuce împlinirea ei. Spre a deschide calea spre perfecțiune reală,
era necesar mai mult decât perfecțiune sau integritate și curăție de
inimă. Era necesară o jertfă adusă lui Dumnezeu, spre a ridica pe
oamenii cu o astfel de stare de inimă, din neputința pe care făpta
rea a lui Adam în Eden, o aduse asupra tuturor urmașilor săi.
W. 1. 4.

30 Iulie

Lăudați pe Domnul, toate neamurile, Lăudați-L, toate popoarele!
Căci mare este bunățatea Lui față de noi. — Ps. 117 : 1, 2, Douay.

Israelii spirituali când apucă acest psalm, nu-și închipuie ca
și când bunățatea sau îndurarea lui Dumnezeu este mărginită nu-
mai la ei, ca moștenitori spirituali ai împărăției lui Dumnezeu. În
schimb, acești Martori ai lui Iehova se mărturisesc în smerenie
ca simpli primitori ai îndurării și bunății Sale nemeritate. Dar ei
văd și recunosc că, conform rânduelii divine a lucrurilor, lor li
s'ar dăruit mai întâi îndurarea Sa, obligându-i astfel ca să arate
îndurare către toate națiunile și popoarele prin aceea că fac o
mărturisire publică învățând astfel pe alții din toate națiunile, și
popoarele prin aceea că fac o mărturisire publică învățând astfel
pe alții din toate națiunile și popoarele despre Isvorul divin al
mlei și despre canalul mesianic de îndurare. Oamenii din toate
națiunile aud această mărturie publică. Auzind invitațiunea de a
lăuda acest Isvor cersc al îndurărilor, ei pricep că trebuie să ur-
meze acum această invitațiune, înainte de venirea Armagedo-
nului, astfel încât să se împărtășească de îndurare prin împărăție.
W. 15. 12.

31 Iulie

Mai am și alte oi, cari nu sunt din stăvilul acesta; și pe acestea
trebuie să le aduc. — Ioan 10 : 16.

Dela 1931 mai ales a început Păstorul cel bun să aducă „alte
oi” ale Sale, prin faptul că le-a făcut să audă „glasul”. S'au prin
membri rămășiței Sale, cari poartă acum numele „Martorii lui
Iehova”. Dela 1931 acești martori și-au extins mai mult campania
lor de educație, pentru a învăța popoarele națiunilor despre îm-
părăția lui Dumnezeu prin Regele Său, căruia I-a dat puterea.
Din acel an până astăzi, Martorii lui Iehova au editat și au răs-
pândit în mai multe limbi mai mult decât o jumătate de miliard
de publicațiuni. Aceasta a pricinuit o despărțire deslustrită a oame-
nilor în diferitele națiuni, în măsura în care sunt pentru sau contra,
și prin faptul că „alte oi”, s'au dovedit ca unii, cari sunt pentru
împărăție. Deaceea Păstorul cel bun, care șade pe tron ca Rege,
ii judecă ca oile Sale, cari ascultă glasul Său. El îi adună la
dreapta tronului Său și îi despărte de „caprele” contrare împără-
ției, pe cari le adună la stânga tronului Său. W. 15. 5.

A I C U I M A R T O R I ?

„Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii, lui Dumnezeu. — Apoc. 3:14.

(Urmare din numărul trecut)

* Așa reies 1757 de arătări la Isus, în comparație cu 1854 de arătări la Iehova Dumnezeu. Pe baza acestei comparații numerice de arătări, luate din evanghelia după Matei până la Apocalips, în favoarea cui cade preponderanța (supragreutatea): pentru Isus Christos sau pentru Iehova Dumnezeu? Ai cui martori au fost deci, judecat după aceasta, scriitorii inspirați ai așa numitului „Testament Nou”? Fost-au în mod principal martori pentru Isus sau pentru Iehova? Răspunsul sincer sună: Pentru Iehova!

INSUȘI MESIA A FOST UNUL DINTRE EI

* Un singur fapt este trecut cu vederea în mod disprețuitor de mulți oameni religioși ai creștinătății, și anume că Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, a fost El însuși un martor. Un martor este cineva, care pune mărturie pentru anumite persoane sau despre anumite întâmplări sau dă dovezi de mărturie, care în urma prezenței personale sau trăirii personale a recunoscut ceva sau știe despre ceva. Apocalips. 1:5 vorbește despre „Isus Christos, martorul credincios”; și în Apocalips 3:14 vorbește Isus Christos însuși către adunarea din Laodicea, în Asia Mică: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu”. Toți, cari cercetează cu deamănuntul Biblia și stările din lume sunt de acord în privința aceea, că noi ne aflăm în acel spațiu de timp al erei creștine, care a fost preumbrit prin starea lucrurilor în adunarea din Laodicea. De aceea se aplică la acest period de timp special, la timpul din 1918, acele cuvinte ale lui Isus Christos, care este „Aminul”.

¹⁰ Prin urmare rezultă întrebarea: Pentru cine sau despre ce este El „Martorul credincios și adevărat”? La această calitate ca martor, arată apostolul Pavel în 1 Timotei 6:13, când zice lui Timotei: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă vieță tuturor lucrurilor, și înaintea lui Christos Isus, care a făcut cea frumoasă (bună B. encl.) mărturisire înaintea lui Pilat din Pont”. Cercetând din ce a constatat această „bună mărturisire” luarea aminte ne este atrasă asupra schimbului de cuvinte dintre Pilat și Isus în casa guvernatorului de provincie: „Atunci un Împărat tot ești! I-a zis Pilat: Da, a răspuns Isus. Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Origine este din adevăr ascultă glasul Meu”. (Ioan 18:37). El a trebuit să pună mărturie pentru adevăr pentruca să poată fi martor credincios și adevărat sau neînselător. Întrebarea deci sună: Pentru cine a fost Isus Christos un martor sau a devenit martir? Intrucât creștinii trebuie să urmeze pilda Sa, este important de a răspunde la această întrebare. Pe-

⁸ Ce comparație se face din cauza aceasta, de câte ori se găsește anumite nume și titluri? și ai cui martori au fost scriitorii inspirați?

⁹ Cu privire la Isus Christos, care fapt este trecut de mulți cu vederea în mod disprețuitor? și pentruce se potrivește acel fapt cu deosebire starea Laodicea a lucrurilor din prezent?

¹⁰ Ce mărturisire a făcut Isus Christos ca martor înaintea lui Pilat din Pont?

tru scrie către creștini: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și v'a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui”. (1 Petru 2:21). Iar în Romani 8:28, 29, Pavel scrie: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celorce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celorce sunt chemați după planul (scopul, B. engleză) Său. Căci pe aceia, pe cari i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentruca El să fie cel întâi născut între mai mulți frați”. În mod corespunzător frații săi creștini trebuie să fie asemenea lui în această chestiune neobișnuit de importantă, punerea mărturiei, urmând pilda sa. Dela această îndatorire, care zace asupra lor, aceia, cari susțin a fi creștini, nu se pot sustrage.

¹¹ Ca dovadă, că serviciul lui Isus se va face pentru punerea mărturiei, s'a prezis în profeție cu sute de ani înainte de timpul Său: „Iată l-am pus martor pe lângă popoare cap și stăpânitor al popoarelor”. (Isa 55:4). Rostitorul acestor cuvinte este acela, care a inspirat pe Isaia ca să le scrie, adică Iehova Dumnezeu. Deoarece a pus pe Fiul Său Isus martor pe lângă popoare, este un fapt de netăgăduit, că Isus Christos a fost un martor pentru Iehova și în această privință a lucrat ca conducătorul și stăpânitorul acelor, cari urmează pe urmele Sale. Pentruca a servit pe Iehova Dumnezeu în astfel de mod, a zis: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu”. (Ioan 5:43). El a pus neîncetat mărturie pentru Tatăl Său ceresc; și cu aceasta este în armonie faptul, că numai în evanghelia după Ioan numirea Tată este aplicată de către Isus, de către Fiul lui Dumnezeu, de 108 ori la Dumnezeu. Când ucenicii Săi L-au rugat să-i învețe să se roage, Isus le-a dat următoarea rugăciune model: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. În această rugăciune Isus dăruiește atențiunea Sa numelui Tatălui. În propovăduirea Sa de pe munte a zis cu privire la sfințirea numelui Tatălui Său următoarele: „Ați auzit iarăș că s'a zis celor din veci: Să nu juri strâmb; ci să împlinesti față de Domnul jurămintele tale. Dar Eu vă spun: Să nu jurați nici decum; nici pe cer, pentruca este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentruca este așternutul picioarelor Lui”. (Mat. 5:33-35). Aici Isus s'a referit la legea lui Dumnezeu din Lev. 19:12: „Să nu jurați strâmb pe Numele Meu, căci ai neciști astfel Numele Dumnezeului tău, Eu sunt Domnul.

¹² Isus a știut, că împărăția făgăduită formează învățătura cea mai distinsă a Bibliei; și propovăduirea Sa a contribuit la aceasta și s'a îngrijit ca învățătura aceasta a împărăției să rămână în frunte. „Împărăția cerurilor este aproape”, a sunat vestea, cu care și-a început slujba măreață de propovăduire în Galilea. (Mat. 4:17). El a zis: „S'a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelia”.

¹¹ Ce s'a prezis în Isaia 55:4 despre Isus? Al cui nume a călcat el? și cum?

¹² Care învățatură este cea mai distinsă în Biblie? și cum a contribuit Isus la aceasta?

(Marcu 1 : 15). Evanghelia sau vestea bună s'a referit la împărăția lui Dumnezeu; și până la moartea Sa pe lemn, Isus a stăruit în propovăduirea împărăției lui Dumnezeu și a rămas prin aceasta, în chestiunea de discuție cu privire la stăpânirea supremă universală, credincios și adevărat de partea lui Dumnezeu. Se raportează despre El, că „umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece (apostoli) erau cu El". Despre acești doisprezece zice raportul: „I-a trimis să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu, și să tămăduiască pe cei bolnavi". (Luca 8 : 1; 9 : 2). În toate acestea, Isus s'a dovedit ca un martor pentru Iehova Dumnezeu.

¹² Dacă se spune, că El n'a fost un astfel de martor pentru că niciun raport în scr's nu arată, că a citat vreodată pe pământ numele „Iehova", aceasta este o vorbă goală. Pentru ce? Pentru că însuși numele „Isus", care I s'a dat la porunca îngerului lui Dumnezeu, mărturisește pentru numele lui Dumnezeu; deoarece acest nume „Isus" ce I s'a dat însemnează „Iehova (este) salvare" sau „Iehova, salvatorul". Aceasta nu însemnează, că Isus a fost Iehova însuși sau este asemenea lui Iehova însuși; pentru că în Fantele Apostolilor 7 : 45 (B. engleză) și Evrei 4 : 8 (B. engleză) acest nume „Isus" este aplicat și la Iosua, urmașul lui Moise, mai departe în Coloseni 4 : 11 la un oarecare Iust. Se recunoaște din aceasta, după însemnarea acestui nume, că Iehova este Autorul mântuirii și că mântuirea sau salvarea vin de la El. Faptul că Christos Isus a purtat pe pământ numele Isus arată, că El este Acela, prin care Iehova Dumnezeu aduce salvarea omenirii. Isus trebuie să a cunoscut numele Tatălui Său ceresc și trebuie să a știut cum trebuie rostit; pentru că El s'a pogorât din cer și după ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu și-a putut aduce aminte, că înainte de a deveni om a fost la Tatăl Său în cer. Raportul nu dă siguranță, că de câte ori a amintit numele Tatălui Său între apostolii Săi credincioși. În noaptea când a fost trădat, a zis în rugăciune către Dumnezeu: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe cari Mi i-ai dat din lume". (Ioan 17 : 5, 6). După aceasta este învederat, că le-a descoperit ceva despre numele lui Dumnezeu.

¹⁴ În timp ce Isus a fost pe pământ și-a întins serviciul propovăduirii numai asuora celor din țară împrejur, adică asupra Iudeilor tăiați împrejur. Să se propovăduiască celor netăiați împrejur, adică dintre păgâni, a lăsat pentru mai târziu ucenicilor Săi. Unul dintre aceia, cari au propovăduit în cea mai mare parte astorfel de păgâni netăiați împrejur, a fost apostolul Pavel, și el scrie: „Primiți-vă unii pe alții, cum v'a primit și pe voi Christos, spre slava lui Dumnezeu. Christos (Isus) a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu, și să înfățească făcăduintele date părinților; și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris: 'De aceea Te voi lăuda printre Neamuri, și voi cânta Numele Tău'. Este zis iarăș: 'Veseliți-vă,

Neamuri, împreună cu poporul Lui'. Și iarăș: 'Lăudați pe Domnul, toate Neamurile; slăviți-L, toate noroadele'. Pe aceste trei lucruri din urmă Pavel le citează din Psalmul 117 : 1, unde este scris: „Lăudați pe Domnul, toate neamurile, lăudați-L, toate popoarele!" Prin declarația de mai sus din Romani 15 : 7-11 Pavel arată, că urmașii lui Christos trebuie să fie martori pentru Iehova Dumnezeu și trebuie să mărturisească numele Său și să-l laude.

¹⁵ Jucând după textul grecesc, apostolul Ioan a citat în scrierile sale cuvintele „mărturie" și „a pune mărturie" sau „a mărturisii" mai des decât toți ceilalți apostoli. În I Ioan 5 : 20 scrie ca dovadă că Isus Christos a fost martorul principal al Dumnezeului adevărat, al lui Iehova: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Celce este adevărat. Și noi suntem în Celce este adevărat, adică în Isus Christos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și vieța vecinică". În traducerea catolică *Alligli* sună acelaș verset: „Și noi știm, că a venit Fiul lui Dumnezeu, și ne-a dat mîntea ca să cunoaștem pe Dumnezeul adevărat, și să fim uniți cu Fiul Său adevărat. Acesta este Dumnezeul adevărat și vieța vecinică". Textul acestui verset în traducerea *King James* și în altele a fost întrebuintat de religioniști în favorul doctrinei lor favorite despre „treime". Dar acuma din traduceri citate mai sus și din alte traduceri moderne se poate vedea clar, că Isus — în loc să fie reālul și adevăratul totouternicul Dumnezeu, Iehova însuși — ca Fiul Său a fost numai martorul pentru Iehova Dumnezeu pentru că să ne dea pricepere și înțelegere despre adevăratul Dumnezeu Iehova.

¹⁶ Ca un martor credincios și adevărat, Isus a învățat pe oameni în mod just despre închinarea lui Dumnezeu, a Domnului. În primele zile ale serviciului Său a vorbit cu o femeie samariteancă la o fântână din Samaria și i-a zis: „Femeie, i-a zis Isus, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Măntuirea vine de la Iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr". (Ioan 4 : 21-24). Mărturia lui Isus despre lucruri cerești este adevărată și cu totul de încredere, pentru că le cunoaște și le-a văzut. Conducătorului Iudeu Nicodim i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun, că noi vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră. Dacă v'am vorbit despre lucruri pămăntesti și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucruri cerești. Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Cel ce S'a pogorât din cer, adică Fiul omului. (Ioan 3 : 11-13). Conform cu aceasta Ioan a zis despre Isus: „Celce vine din cer, este mai pe sus de toți; celce este de pe pământ, este pămăntesc, și vorbește ca de pe pământ. Celce vine din cer, este mai pe sus de toți. El mărturisește ce a văzut și

¹² Pentru ce, este o vorbă goală dacă se spune, că Isus nu a fost un martor pentru Iehova, pentru că El n'a citat pe pământ niciodată numele „Iehova"?

¹⁴ Cum arată Pavel în Romani 15 : 7-11, că urmașii lui Christos trebuie să fie martori ai lui Iehova?

¹⁵ Cum dovedește Ioan în I Ioan 5 : 20 că Isus a fost martorul principal al lui Iehova.

¹⁶ (a) Cum s'a dovedit Isus prin învățătura Sa despre închinare ca un martor pentru Iehova? (b) Pentru ce este de încredere mărturia Sa despre lucruri cerești? și cum lucrează în favorul lui Dumnezeu, dacă primim mărturia lui Isus?

auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui". Cei mai mulți oameni n'au primit mărturia Lui. Ce se poate spune însă despre acei credincioși, cari au primit mărturia lui Isus? Ca răspuns la aceasta declară Ioan: „Cine primește mărturia Lui, adevărește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu". — Ioan 3 : 31-34.

¹⁷ După cum clarifică Ioan prin discutarea sa, înainte de toate trebuie adevărat, că Iehova Dumnezeu este a-

devărat. Mai departe desbaterea sa arată, că Isus a fost un martor adevărat al lui Dumnezeu, „al cărui nume, numai al lui singur, este Iehova". Ea arată, că dacă primim mărturia lui Isus despre Iehova, prin aceasta recunoaștem, că Dumnezeu este adevărat, și mai departe confirmăm adevărul lui Dumnezeu. Prin aceasta cinstim pe Dumnezeu și cinstim și pe „martorul Său credincios și adevărat", Christos Isus.

Watchtower din 15 Noembrie 1946.

PROVOCAREA CATRE MARTORII SAI PRIMEȘTE RĂSPUNS

TREBUE constatat ce declară adevărul lui Dumnezeu despre Mesia sau Christos; pentru că Dumnezeu a făgăduit că va trimite pe Mesia. Îndată după ce omul a ajuns sub dominația primului martor fals, a lui Satan Diavolul, s'a dat în grădina Eden promisiunea: „Vrăjmășe voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și-tu îi vei zdrobi călcâiul". (Gen. 3 : 15). De atunci încolo, dela Abel, dela primul martir, oameni cari au crezut în Dumnezeu au așteptat venirea lui Mesia sau a lui Christos. Ei au dorit să constate, că cine este acesta pentru că să-L poată primi și urma din respect față de Iehova Dumnezeu.

² Pentru a ușura aflarea acestei personalități, a fost necesar, că Dumnezeu însuși să pună dinainte mărturie despre Mesia; pentru că numai Dumnezeu singur a știut cine va fi și cum se va desfășura calea vieții Sale pe pământ. O astfel de mărturie profetică despre Mesia sau Christos, Dumnezeu a dat-o prin îngerii Săi cerești și de asemenea și prin profeții Săi credincioși de pe pământ. El a întrebuițat, prin urmare, pe acești profeți ca să pună mărturie arătând spre Mesia sau Christos. Ei au fost martori spre Christos, ceea ce însă nu înseamnă, că ei n'au fost de asemenea martori pentru Iehova. În realitate tocmai pentru aceea, pentru că au fost martori pentru Iehova i-a ales spre a pune mărturie despre viitorul Mesia sau Christos. Având în vedere o astfel de mărturie profetică, apostolul Petru a putut să zică: „Toți proorocii mărturisesc despre El (Mesia) că oricine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor". Și în același înțeles a scris Petru în prima sa scrisoare: „Proorocii, cari au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Christos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Christos și slava de care aveau să fie urmate". — Fapte 10 : 43; 1 Petru 1 : 10, 11.

³ Ioan Botezătorul a fost primul dintre profeți care a aflat cine este Mesia. De aceea firește a pus mărturie despre Isus, despre ceea ce stă scris: „A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru că toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină". Ioan a împlinit ceea

ce este arătat aici ca datorită sa; pentru că în raportul istoric cuim despre el: „Ioan a făcut următoarea mărturisire: Am văzut Duhul pogorîndu-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoașteam; dar Celce m'a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Dunul pogorîndu-Se și oprindu-Se, este Celce botează cu Dunul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu". (Ioan 1 : 6-8, 32-34; 3 : 26). Fost-a oare Ioan Botezătorul din cauza mărturiei sale despre Isus mai puțin un martor pentru Iehova? Nicidecum; pentru că în felul acesta Ioan a mărturisit că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Că Ioan va fi martorul lui Dumnezeu, al Domnului, a fost accentuat de către înger, care a anunțat nașterea lui Ioan și a zis tatălui său Zaharia: „El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeu lor". Și în ziua când copilul a primit numele Ioan, Zaharia a zis: „Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui, și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui". — Luca 1 : 16, 76, 77.

⁴ De fapt Dumnezeu, Domnul, a fost obligat să îndreptățască cuvântul Său profetic referitor la ceea ce a privit pe Mesia. Spre a face aceasta a confirmat adevărul prin mărturie convingătoare, că Isus este Mesia. Mai cu seamă la această mărturie divină s'a referit Isus și asupra ei a atras atențiunea: „Dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi", a zis El, „mărturia Mea nu este adevărată. Este un Altul, care mărturisește despre Mine; și știu că mărturisirea, pe care o face El despre Mine, este adevărată. Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit despre adevăr. Nu că mărturia, pe care o primesc Eu, vine dela un om; dar spun lucrurile acestea pentru ca să fiți mântuiți. Ioan era lumina, care este aprinsă și luminează, și voi ați vrut să vă veseliți câțeva vreme la lumina lui. Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrările, pe cari Mi le-a dat „Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea, pe cari le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M'a trimis. Și Tatăl, care M'a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine". Și pentru a arăta apoi, că Moise, profetul Tatălui Său, a mărturisit despre Mesia, cel promis, Isus a zis Iudeilor necredincioși: „Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui; este cine să vă învinuiască: Moise, în care v'ați pus nădejdea. Căci, dacă ați crede pe Moise, M'ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar

¹ Pentru că trebuie constatat adevărul lui Dumnezeu cu privire la Mesia?

² Ce a făcut Dumnezeu pentru aflarea acestei personalități? și ce zice Petru ca dovadă, că Dumnezeu o făcut aceasta?

³ Cum a fost Ioan Botezătorul, un martor pentru Isus și nu mai puțin un martor pentru Iehova?

⁴ Pe o cui mărturie s'a sprijinit Isus în mod principal și cum arată El aceasta?

dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele? (Ioan 5 : 31-37, 45-47). Ceea ce a scris Moise despre Mesia a fost cu toate acestea adevărat. Pe baza mărturiilor scrise, pe cari le-a dat Iehova prin profeți Săi înainte de timpul lui Ioan Botezătorul, Isus după învierea Sa din moarte, ca dovadă că El este Mesia, s'a putut referi la scrierile lor: „Apoi le-a zis (ucenicilor): Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: Așa este scris, și așa trebuia să pătimizească Christos, și să învieze a treia zi din morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri”. (Luca 24 : 44-48). Sprijinindu-se pe metoda lui Isus, apostolul Pavel de asemenea a îndrumat spre mărturia profetică scrisă despre Isus și a zis Regelui Agripa: „Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta: și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic dela ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple; și anume, că Christosul trebuie să pătimizească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și Neamurilor”. (Fapte 26 : 22, 23). Nici apostolul Pavel și nici Ioan Botezătorul n'au dejosit sau pus laoparte pe Iehova Dumnezeu prin aceea, că au mărturisit în felul acesta pe Christos Isus. Dimpotrivă, ei au mărturisit că Iehova este adevărat și în scopul ca cuvântul profetic scris al lui Dumnezeu să fie îndeplătit.

Ca Iehova Dumnezeu să fie dovedit că este adevărat este aceea, despre ce este vorba în mod principal la toată mărturia aceasta. Așa după cum prețuim această mărturie, Dumnezeu este pentru noi personal, sau cel adevărat, sau un mincinos. În felul acesta conchide Ioan, apostolul prea iubit al lui Isus, în timp ce scrie: „Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, îl face mincinos fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața vecinică, și această viață este în Fiul Său”. (1 Ioan 5 : 9-11). Aceste cuvinte ale lui Ioan nu au însemnat, că a pus pe Isus în locul dintâi și l-a făcut cunoscut ca mai distins decât Dumnezeu, Tatăl Său. Nu, Ioan a atribuit lui Iehova Dumnezeu cea mai mare importanță, pentru că El este autorul vieții vecinice și El dăruiește această viață ca darul Său prin Fiul Său Isus Christos. Ioan deci nu s'a îndepărtat de atitudinea apostolului, de a fi mai întâi martor pentru Iehova Dumnezeu.

A CUI EVANGHELIE

Pentru ce a zis atunci Isus către apostolii Săi înainte cu puțin timp de înălțarea Sa la cer: „Și-Mi veți fi mar-

tori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului”? (Fapte 1 : 8). Dacă Biblia vorbește despre „evanghelia lui Christos”, atunci pentru ce trebuie să pășească creștinii pentru Iehova, ca martori? Răspunsul la această întrebare provocătoare, este că niciun creștin n'ar putea fi un martor credincios pentru Iehova Dumnezeu, fără ca să mărturisească în același timp pentru Fiul lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu Tatăl, privitor la Fiul Său iubit, unul născut, și-a luat hotărârea și după aceea a făcut mărturisirea anumită, că Fiul este Mesia sau Christosul Său, un om care crede în Dumnezeu, care lucrează ca martorul Său, n'ar fi credincios lui Dumnezeu sau n'ar spune întreg adevărul dacă ar lăsa neluată în seamă această mărturie dată de Dumnezeu. El ar lăsa prin aceasta neluat în seamă și pe cel mai înalt serv al lui Dumnezeu, pe servul Său ales. (Isa. 42 : 1). Creștinii adevărați nu vor face aceasta.

Dumnezeu Cel Atotputernic a ridicat pe Fiul Său mai presus decât întreaga cealaltă creațiune și a dat Fiului toată puterea în cer și pe pământ, care este de lipsă pentru a lucra ca servul lui Dumnezeu și pentru a împlini voința lui Dumnezeu, după cum este scris: „Deaceia și Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult, și l-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume (firește afară de numele propriu al lui Dumnezeu, Iehova); pentru că, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul”. Și pentru ce s'au făcut toate acestea? Pentru a da cele mai înalte onoruri lui Christos Isus? Nicidecum; pentru că declarația de măsus a apostolului Pavel culminează în cuvintele: „Spre slava lui Dumnezeu, Tatăl”. (Filip. 2 : 9-11). Pentru cine a mărturisit apostolul Pavel în primul rând când a pus o astfel de mărturie? La aceasta se răspunde fără să se înțeleagă greșit prin aceea, că el a dat toată slava și orice glorie lui Dumnezeu, Tatăl.

Pentru ce a dovedit, că Dumnezeu, Tatăl, a trimis pe Fiul Său unul născut din cer ca să devie Mesia, a fost de lipsă ca apostolii lui Isus să fie „martorii Săi”. În această calitate ei au servit firește spre mărirea și slava lui Dumnezeu, a Tatălui. Apostolii au fost pe pământ cu Isus Christos. Ei l-au văzut și l-au auzit. Ei au cunoscut într'adevăr faptele cu privire la El. Pentru ce să nu stea asupra lor răspunderea să facă cunoscut aceste fapte ca dovadă a adevărului? Apostolul Pavel a zis: „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși”. Pavel a văzut și a auzit pe Isus Christos după învierea Sa din morți; și pentru ce a dovedit pe Dumnezeu ca adevărat, a scris despre serviciul pe care l-a făcut Isus pentru Iudeii tăiați împrejur, urmașii strămoșilor lor Avraam, Isaac și Iacob: „Christos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu, și să întărească făgăduințele date părinților; și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui”. — Rom. 3 : 4, 15 : 8, 9.

Apostolul Ioan a fost cel mai aproape de omul Isus și scrie: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am

* Cum a fost limitată de către Pavel metoda de identificare a lui Isus cu privire la Mesia? și dejosit-a prin aceasta pe Iehova?

* Cum îl arătam pe Dumnezeu — în conformitate cu ceea ce a arătat Ioan — fie ca adevărat sau ca mincinos? și micșorat-a Ioan în felul acesta importanța lui Iehova?

* Pentru ce nu pot înconjură creștinii ca martori pentru Iehova să fie și martori pentru Isus?

* Cum a arătat Pavel în Filipeni 2 : 9-11, că martorii lui Iehova nu-i permis să lase neluat în seamă pe Fiul lui Dumnezeu? și ca a cui martor s'a dovedit Pavel acolo în mod principal?

* Pentru ce a fost necesar pentru apostolii lui Isus să fie martorii Săi?

* Ce a mărturisit Ioan în prima sa scrisoare despre Isus? și cum avem noi de fapt comunitate cu apostolii?

văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, — pentru că vieța a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim vieța vecinică, vieța care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată: — deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie, cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Christos". „Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii". (Ioan 1:1-3; 4:14) Numai dacă ne referim la astfel de fapte, cari ne sunt raportate de către aceia, cari au fost cunoscuți cu Isus Christos personal pe pământ, numai atunci putem avea părtașie cu apostolii, prin faptul că avem aceeași cunoștință.

¹¹ Isus a învățat pe apostoli despre răspunderea lor, zicându-le: „Și voi deasemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine dela început". (Ioan 15:27). Pentru că ei L-au văzut, după ce a fost înviat, au putut aduce o mărturie de netăgăduit pentru învierea Sa, cum nu poate face nimeni dintre noi astăzi. Faptele Apostolilor 4:33 ne spune: „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus". În acest scop au fost hotărâți apostolii ca martori. (Fapte 1:21, 22). Să se observe câteva declarații doveditoare ale apostolilor:

¹² În ziua de Rusalii a zis Petru, ca cuvântător pentru ucenicii cari erau cu el acolo: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui". (Fapte 2:32). Mai târziu, a declarat Iudeilor în templu, fără frică: „Voi v'ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui (despre aceasta alte trad.)". (Fapte 3:14, 15). Sinedriului (soberului) iudeu din Ierusalim, apostolii i-au zis după aceea în cuvintele următoare, că trebuie să fie martori în ascultare față de Dumnezeu: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeu părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El". (Fapte 5:29-32). Lui Corneliu și familiei sale i-a zis Petru: „Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să se arate nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă cari am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu, Judecătorul celor vii și al celor morți". — Fapte 10:40-42.

¹³ În sinagoga din Antiohia din Psidia, Pavel a zis înaintea Iudeilor despre Isus: „Dar Dumnezeu L-a înviat din morți. El s'a arătat, timp de mai multe zile, celor ce se suiseră cu El din Galileea la Ierusalim, și cari acum sunt martorii Lui înaintea norodului". (Fapte 13:30, 31). În scrisoarea sa către Corinteni, Pavel citează mulți martori ai învierii lui Isus și spune apoi: „După ei toți, ca unei stărpituri, mi s'a arătat și mie... (noi) am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat

pe Christos". — 1. Cor. 15:8, 15; Fapte 22:14, 15; 23:11; 26:16.

¹⁴ Dacă privim pe fiecare din adevăratele de mai sus despre înviere, date de către apostoli, ce se constată? Pun ei punctul principal pe Isus ca cel înviat? Nu, ci pun în fiecare caz mărturie aceluia, care L-a înviat, lui Iehova Dumnezeu, ca Celui Atotputernic, care a adus iarăși la viață pe Fiul Său mort. În felul acesta ei dau lui Dumnezeu cea mai mare cinste și contribuie la îndreptățirea cuvântului și puterii Sale. Important este faptul, că Dumnezeu a fost Acela, care a înviat pe Isus la viață și L-a făcut Conducătorul prințiar și Salvatorul și Judecătorul celor vii și al celor morți. Printr-o mărturisire de felul acesta, apostolii au rămas neclintiti martori pentru Iehova, în vreme ce ei au mărturisit în același timp pentru Isus. Dumnezeu s'a ținut de regula pe care a înființat-o El însuși: „Orice vorbă să fie sprijinită de mărturia a doi sau trei martori" (2 Cor. 13:1; Deut. 17:6; Num. 35:30). În felul acesta a strâns laolaltă pe pământ pe cei doi sau trei martori necesari, ba mai mulți, de fapt peste cinci sute odată. (1 Cor. 15:6); Intreg adevărul vorbește în favorul lui Dumnezeu, spre mărirea Sa.

¹⁵ Iehova a dat evangheliei, veștii bune, prin aceea vieță și putere, prin faptul că a înviat pe Isus din morți și L-a ridicat la dreapta maiestății Sale în înălțime. Evanghelia ar fi fost înfrântă dacă n'ar fi pașit El la mijloc când Isus a zăcut fără vieță în groapă. De aceea luminează cu deosebită putere un fapt: Iehova Dumnezeu este Proprietarul evangheliei și de asemenea și Autorul ei. Este drept că cuvântul Său vorbește despre „evanghelia lui Christos" și despre „evanghelia lui Isus Christos", dar prin aceasta evanghelia nu este despărțită de Iehova Dumnezeu. Marcu 1:1 sună: „Inceputul Evangheliei lui Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu". Pavel, care a avut pe Marcu ca tovarăș, vorbește adeseori despre „evanghelia lui Christos" și despre aceea, ca să le strălucească „lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu". (1 Cor. 9:12, 18; 2 Cor. 2:12; 4:4; 9:13; 10:14; Gal. 1:7; Filip. 1:27; 1 Tes. 3:2; Rom. 1:9, 16). Despre evanghelie se vorbește pe drept în felul acesta, pentru că are de-a face cu Mesia sau Christos, care ca unealta lui Dumnezeu, va aduce binecuvântările promise în evanghelie. El este „sămânța lui Avraam" în care vor fi binecuvântate toate semințiile și națiunile pământului. (Gen. 22:18; Gal. 3:16). Evanghelia este propovăduită prin urmare în mod potrivit „în numele Lui".

¹⁶ Totuș, atât Marcu și Pavel cât și Petru au recunoscut pe Acela, căruia I se datorește evanghelia și dela care se trage și care a trimis-o prin Isus Christos. Aceasta este Iehova Dumnezeu, Lui nu I se aduce de către evanghelie în niciun chip mai puțină cinste și slavă decât lui Christos Isus. În mod corespunzător a atras atențiunea Marcu asupra faptului, că Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu.

¹¹ Ce a spus Isus despre răspunderea, pe care a avut-o apostolii prin aceea, că au fost cu El? și cum s'au achitat de această răspundere?

¹² Cum sună unele mărturii ale lui Petru?

¹³ Cum sună unele mărturii ale lui Pavel?

¹⁴ Ce fapt important este accentuat prin toate aceste mărturii ale apostolilor? și cum a arătat Dumnezeu că înfreg adevărul vorbește în favorul Său?

¹⁵ Cum a dat Dumnezeu evangheliei vieță și putere? și pentru ce se vorbește despre aceasta ca despre „evanghelia lui Christos", care trebuie vestită în „numele Său"?

¹⁶ Care numire a evangheliei arată de asemenea, că lui Iehova Dumnezeu nu I se dă mai puțină cinste decât lui Christos? și cum arată Pavel că a fost vestită încă înainte de venirea lui Christos?

(Marcu 1:14). Împărăția lui Dumnezeu este tema principală a evangheliei, pe care a propovăduit-o Isus. (Mat. 4:23; 9:35; 24:14). De asemenea și Pavel vorbește de multe ori despre ea ca despre „evanghelia lui Dumnezeu”, despre „evanghelia narului lui Dumnezeu” și despre evanghelia slavei tericitorului Dumnezeu care mi-ă fost mărețită mie”. (Rom. 15:16; 2 Cor. 11:7; 1 Tes. 2:2, 8, 9; Faple 20:24; 1 Tim. 1:11). El spune: „Chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu... Caci mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Christos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”. (Rom. 1:1, 16). Petru ne înștiințează despre judecata divină, care va lovi pe acei creștini, cari nu trăiesc conform scopului evangheliei, punând o întrebare, care face să se presimțască ceva rău: „Care va fi stărușitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4:17). Și ca dovadă, că evanghelia s-a tras de la Iehova Dumnezeu, încă înainte de a veni Isus pe pământ, avem cuvintele lui Pavel în Galateni 3, versetul 8: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Ieavam, prin credință, a vestit mai înainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”. Avraam este, cum trebuie să ținem în minte, un ch.p. profetic despre Iehova Dumnezeu, care a explicat lui Avraam acea evanghelie, veslea bună despre binecuvântările viitoare.

¹⁷ O altă dovadă, că este vorba despre evanghelia lui Iehova, avem în capitoul al patrusprezecelea al Apocalipsului, care se referă la timpul întemeierii împărăției lui Dumnezeu, adică la timpul din 1914. Având în vedere acest timp de tranziție dintre nimicirea cerului vechi și apăsător de Satan și dintre introducerea cerului nou stăpânit de Christos, raportează Apocalips 14:6, ce a văzut și a auzit Ioan: „Și am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vecinică, pentru că s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărui seminții, oricărui limbi și ori cărui norod”. Aceasta este prin urmare acea evanghelie, care trebuie vestită acum; și cu deosebit de mult interes întrebăm deci: Ce este ideea propriu zisă, conținutul acestei „evanghelii vecinice”? În versetul următor aflăm ce a zis îngerul, care a avut această evanghelie: „El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apoc. 14:7). În aceste cuvinte este vorba numai de Dumnezeu; Fiul Său Isus Christos nu este amintit; și pe lângă aceasta se poruncește tare de a da slavă lui Dumnezeu și de a te închina lui, Creatorului.

¹⁸ Aici este amintită în Biblie pentru ultima dată „evanghelia”; dar din toate celelalte citațiuni de mai înainte se poate vedea, că scriitorii inspirați creștini aduc evanghelia mai des în legătură cu Dumnezeu și împărăția Sa (și anume de 14 ori), decât cu Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu (de 13 ori). Când a zis Isus: „Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo. Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește, n'a înțeles că martorii lui Iehova ar fi încetat atunci să pună mărturie pentru Iehova Dumnezeu, și că Isus și urmașii Săi vor înceta cu aceasta. Mai mult,

tocmai acum trebuie vestită evanghelia împărăției lui Dumnezeu. — Luca 16:16.

MĂRTURIA LUI ISUS

¹⁹ Dela înălțarea Sa la ceruri, Isus Christos n'a propovăduit în felul acesta omenirii, că ea L-ar fi putut vedea și auzi, ci El a supravegheat din cer lucrarea vestirii evangheliei. Intrucât El acum ca spirit divin este nevăzut omului, a transmis propovăduirea evangheliei urmașilor Săi consacrați. În timp ce a fost pe pământ a pus mărturie despre împărăția lui Dumnezeu; și aceeași lucrare de mărturie a lăsat-o apoi urmașilor Săi ca să o conducă mai departe. Aceasta duce la părtășie cu Christos Isus în punerea mărturiei, și această împărtășire este dovedită din „mărturia lui Isus Christos”. — Apoc. 1:2.

²⁰ Unul dintre aceia, cari au primit parte în mod deosebit la această lucrare a punerii mărturiei (grecește: martyria), a fost apostolul Pavel. Pentru a accentua că a lucrat pentru sau în locul lui Christos Isus, a zis: „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai Lui Christos”. Acesta a fost cazul, pentru că Christos Isus a fost nevăzut în ceruri și de aceea Pavel l-a slujit ca unealtă văzută. Totuși Iehova Dumnezeu a fost Acela, care a trimis pe Isus Christos, și acum Dumnezeu a trimis prin Christos și pe Pavel și pe toți împreună ucenici cu El. Corespunzător cu aceasta sună declarația complectă, pe care a dat-o Pavel: „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Christos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Christos: Împăcați-vă cu Dumnezeu”. (2 Cor. 5:20). Pavel nu a îndemnat pe păcătoși să se împace cu Christos Isus; ci El a lucrat în locul lui Christos și a îndemnat pe păcătoși să se împace cu Iehova Dumnezeu. În felul acesta a fost Pavel înainte de toate un martor a Dumnezeului Celui Prea Înalt, ca să servească împăcării păcătoșilor cu Dumnezeu. Din acest motiv zice Pavel: „Și toate lucrurile acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, și ne-a încredințat slujba împăcării (că unora cari lucrează pentru Christos); că adică, Dumnezeu era în Christos, împăcând lumea cu Sine (cu Dumnezeu), neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări”. (2 Cor. 5:18, 19). În felul acesta Pavel și împreună creștinii cu el au luat parte la lucrarea împăcării. Prin aceasta sunt părtășii la „mărturia lui Isus Christos”, adică ei fac aceeași lucrare a punerii mărturiei, pe care a îndeplinit-o Isus Christos.

²¹ Un altul, care a mărturisit că are această „mărturie a lui Isus Christos”, este apostolul Ioan, care a fost gata să sufere pentru aceasta. Despre aceea, cum a primit cartea cunoscută ca „Apocalips”, ne spune următoarele: „Descoperirea lui Isus Christos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întâmple în curând! Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre măr-

¹⁹ Cui i s'a încredințat „mărturia lui Isus”? și despre ce este vorba aici în realitate?

²⁰ Oare Pavel și împreună creștinii cu el, intrucât au fost trimiși împuterniciți pentru Christos, n'au fost pentru aceea martori pentru Iehova? și ce arată 2 Corinteni 5:18-20?

²¹ În ce măsură este cartea „Apocalipsii” o parte a „mărturiei lui Isus Christos”?

¹⁷ Cum arată Apocalips 14:6, 7 a cui evanghelie este?

¹⁸ Deși legea și profeții au fost până la Ioan Botezătorul, totuși cum de au fost mai departe martori pentru Iehova?

turia lui Isus Christos, și a spus tot ce a văzut. Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Christos, mă aflam în ostrovul care se chiamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Christos". (Apoc. 1 : 1, 2, 9). Un lucru pe care Ioan îl arată acolo este, că „mărturia lui Isus Christos” nu se mărturisește independent de cuvântul lui Iehova Dumnezeu, și că cine pune mărturia lui Isus Christos trebuie să fie prin urmare un martor pentru Dumnezeu Cel Prea Înalt. De fapt cartea Apocalipsului, pe care a primit-o Ioan acolo pe insula Patmos, a fost o „descoperire a lui Isus Christos” și prin urmare o parte a mărturiei lui Isus Christos. Dumnezeu l-a dat-o lui Isus; Isus a comunicat-o lui Ioan, și după aceea Ioan ne-a comunicat-o nouă.

²² În Apocalips ne spune Ioan ce cale urmează Diavolul ca balaur înghițitor, după ce a fost prăvălit din înălțimile cerurilor. „Turnul de Veghere” a explicat din 1925 de nenumărate ori, că nașterea împărăției arată că un „copil de parte bărbătească” a avut loc în anul 1914 și imediat după aceea s'a început „războiul în cer”, cu rezultatul, că Satan Diavolul și hoardele sale de demoni au fost aruncați din cer pe pământ. (Apoc. 12 : 1-12). Cuvintele lui Ioan în Apocalips 12 : 17 se referă în mod principal la creștinii consacrați, unși, cari în acest timp de după război sunt copiii ai „femeii” lui Dumnezeu, adică ai organizației teocratice. Citim : „Și balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă război cu rămășița seminției ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Christos”. După cum reiese din aceasta, se face din porunca lui Dumnezeu, că pun această mărturie, cum le-a fost încredințată de Isus și despre care este vorba și în cartea Apocalipsului. Fiecare gândire înțeleaptă arată prin urmare, că aceia cari pun acum mărturia trebuie să fie martori pentru Iehova, ca și Isus Christos, care în această carte a Apocalipsului se numește El însuși „Amin, martorul credincios și adevărat”. (Apoc. 3 : 14). Acei creștini, cari în zilele noastre sunt activi ca astfel de martori, să ia înștiințarea din cele spuse mai sus, că tocmai de aceea Diavolul în formă de balaur va purta acum, în timpul de după război, război împotriva lor. Cu toate acestea toți aceia, cari voiesc să fie vrednici să poarte numele lui „Christos”, trebuie să fie acum astfel de martori. Ei pot avea siguranța, că îngerii puternici ai lui Dumnezeu, cari în templul Său formează însoțitorii lui Isus Christos, îi vor sprijini în activitatea lor de mărturie.

²³ Acei îngeri au o parte nevăzută la „mărturia lui Isus”, iar conlucrarea lor ne este asigurată prin ceea ce a zis îngerul lui Ioan : „Și m'am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis : Ferește-te să faci una ca aceasta ! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, cari păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te ! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei)”. Mai târziu, către sfârșitul descoperirii Ioan cedează înclinării de a se închina înaintea îngerului, și despre aceasta ne spune : „Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m'am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arătă, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis :

„Ferește-te să faci una ca aceasta ! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu”. (Apoc. 19 : 10 ; 22 : 8, 9). Aici este demn de luat în seamă, că îngerul, deși are mărturia lui Isus, totuși este credincios lui Iehova Dumnezeu și aduce aminte lui Ioan să se închine de-a-dreptul la Iehova Dumnezeu. Mai departe tot, adică acest înger cu tovarășii săi îngeri, întrucât au această „mărturie a lui Isus”, trebuie să lucreze împreună în mod nevăzut cu rămășița seminției femeii, care țin poruncile lui Dumnezeu, mărturisind public mărturia lui Isus Christos. Acest fapt ar trebui să încurajeze foarte mult în ziua de astăzi pe martorii lui Iehova.

UN „POPOR PENTRU NUMELE SĂU”

²⁴ Satan Diavolul este balaurul, care poartă acum război cu ceilalți sau cu rămășița seminției femeii. El cauzează în mod nevăzut strângerea tuturor națiunilor pe câmpul de luptă al Armagedonului, unde trebuie să se dea lupta hotărâtoare pentru stăpânirea lumii cu Christos Isus, cu regele lui Dumnezeu. Isprăvirea lucrării, pe care a început-o Domnul, Cel Atopternic, înainte cu nouăsprezece sute de ani, este prin urmare aproape. Încă de prin anul 51 d. Chr., s'a exprimat apostolul Iacob cu privire la această lucrare, că Dumnezeu va alege dintre națiuni, mai ales dintre cele păgâne, un „popor pentru numele Lui”. După ce Simon Petru a explicat, cum a fost trimis de Dumnezeu ca primul misiionar la națiuni, a atras atențiunea lui Iacob, că această lucrare divină corespunde profeției, pe care a dat-o Iehova D-zeu în Amos 9:12, 12. În ce fel s'a exprimat Iacob despre aceasta citim în Faptele Apostolilor 15:13-18 : „Când au încetat ei de vorbit, Iacob a luat cuvântul, și a zis : Fraților, ascultați-mă ! Simon (Petru) a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorociilor, după cum este scris : 'După aceea, Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, și voi zidi dărâmurile, și-l voi înălța din nou pentru că rămășița de oameni (rămășița iudeie) să caute pe Domnul (Iehova), ca și toate Neamurile peste cari este chemat Numele Meu, zice Domnul (Iehova), care face aceste lucruri, și căruiia li sunt cunoscute din vecinicie (B. engl. : lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările Sale dela începutul lumii)’”.

²⁵ Acești oameni, pe cari i-a ales dintre Iudei și dintre națiuni pentru numele Său, aceștia trebuie să fie creștinii adevărați. Întrucât ei sunt aleși pentru numele lui Iehova și numele Său este chemat peste ei, trebuie să fie martorii Săi, și fiind ei de aceștia vor fi asemenea chipului Fiului Său, Isus Christos. Cu obiectiunea, că numele lui Iehova nu se află în „Noul Testament”, după cum îl numesc ei, dușmanii n'au câștigat nimic. Cu această obiectiune nu au dreptate, deoarece numele lui Iehova a fost pus asupra lui Isus, deoarece acest nume înseamnă „Iehova salvatorul”. De fiecare dată, când se găsește numele Isus în „Noul Testament”, este amintit prin urmare numele Aceluia, care a fost Dumnezeul

²² La a cui poruncă transmite rămășița creștină acum „mărturia lui Isus”, și pe cine provoacă aceasta la război ?

²³ Pentru ce trebuie să conlucreze îngerii amintiți cu rămășița, care pe pământ are „mărturia lui Isus” ? și ca ai cui martori ?

²⁴ Care lucrare stă prin urmare foarte aproape de încheierea sa ?
²⁵ Din cine se compune acest popor ales și cărui scdo servește ? Pentru ce nu este just de a spune că numele lui Iehova nu se găsește în „Noul Testament” ?

lui Isus, Mai departe poporul, pe care Dumnezeu, Domnul, Cel Atotputernic, îl alege dintre națiunile pentru numele Său este cunoscut de El ca mireasă cu Domnul Christos Isus, și în cer va fi „nevastă” lui Christos. Despre timpul, când poporul „mireasă” este unit în căsătorie cerească cu Mirele său spiritual, citim în Apocalips 19: 1-7, următoarele cuvinte remarcabile: „După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: *Aliluia!* A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbutat sângele robilor Săi, din mâna ei. Și au zis a doua oară: *Aliluia!* Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor! Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s’au aruncat la pământ și s’au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: Amin! *Aliluia!* Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: *Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi cari vă temeți de El, mici și mari!* Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: *Aliluia!* Domnului, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Melului; soția Lui s’au pregătit”.

²⁷ De patru ori face să răsună această ceată cerească puternic strigând de bucurie „Aliluia”. Această expresie se compune din două cuvinte ebraice și înseamnă „lăudați pe Iehova”. În Psalmii vechi ebraici se găsește de mai multe ori, spus exact de 23 de ori, și acolo a fost redat de către traducătorii Bibliei Elberfelder cu „lăudați pe Iehova”! (nota marginală la aceasta: „Ebraic Iah (Alilu-Iah)”, sau: Aliluiah!”). Dacă traducătorii ar fi cugetat pretutindeni în același fel și dacă ar fi tradus expresiunea și în Apocalips 19: 1, 3, 4, 6, atunci în așa numitul „Nou Testament” ar sta numele „Iehova” (sau prescurtarea sa „Iah”) de patru ori în formă literară, și nu numai într-o compunere de nume. O traducere americană redă „Aliluia” în Apocalips 19: 1, 3, 4, 6 de fiecare dată cu „lăudați pe Domnul!”. Dacă numele „Iehova” nu se găsește într-o traducere românească sau engleză, totuși prescurtarea sa „Iah” stă scrisă, și anume de patru ori, în grecească, în textul original scris de Ioan, și numai aceasta contează. De altfel vechea ebraică clasică aparține de asemenea la limbile în cari au fost traduse scrierile grecești. În anul 1877 a apărut „Noul Testament ebraic” după traducerea lui Franz Delitzsch, care a fost de origine evreiască. Această lucrare a fost mult răspândită în Galiția și Rusia. În această traducere Delitzsch stă numele *Iehova* în forma sa originală ebraică într-adevăr de 17 ori în Matei, de 10 ori în Marcu, de 37 de ori în Luca, de 4 ori în Ioan, de 36 de ori în Faptele Apostolilor și de 76 de ori dela epistola către Romani până la Apocalips, laolaltă deci de 180 de ori, cele patru exclamații „Aliluia” nefiind socotite. În anul 1891 a apărut a treia ediție a

* Psalm 104: 35; 105: 45; 106: 1, 48; 111: 1; 112: 1; 113: 1, 9; 115: 18; 116: 19; 117: 2; 135: 1, 3, 21; 146: 1, 10; 147: 1; 148: 1, 14; 149: 1, 9; 150: 1, 6. În Biblia Luther stă în locurile acestea „Aliluia”.

²⁷ Care nume s’ar găsi în traducerea engleză, germană și română a așa numitului „Nou Testament”, dacă traducătorii ar fi procedat uniform?

„Testamentului Nou ebraic” de Salkinson-Ginsburg, care — întocmai ca traducerea lui Delitzsch, dela evanghelia după Matei până la Apocalips — redă literal numele *Iehova* în forma sa originală ebraică.

²⁸ Aceia, cari zic că acest nume nu se găsește în „Noul Testament”, prin urmare n’au dreptate. Lasă să citească odată ei înșiși textul original grecesc și vor găsi numele ca presurtare în Apocalips 19: 1, 3, 4, 6. **

** În secolul al treilea înainte de Christos s’au început în Egipt cu traducerea scrierilor ebraice în grecește. Această traducere grecească celebră a fost numită mai târziu „Septuaginta cea grecească” (LXX). În cele mai multe manuscrise Septuaginta existente numele „Iehova” nu apare; traducătorii însă au păstrat la început în textul traducerii lor grecești literele ebraice pentru acest nume. Hieronymus a tradus Biblia în anul 400 d. Chr. din textul ei original ebraic și grecesc în limba latină și prin aceasta a creat *Vulgata* latinească. În *Prologus Galatas* al său Ieronim spune despre numele lui Dumnezeu următoarele:

„Numele lui Dumnezeu compus din patru litere (adică יהוה) îl găsim în anumite volume grecești până în ziua de astăzi exprimat cu vechile litere”.

Și în scrisoarea sa a douăzeci și cincea către Marcella, unde discută zece nume ale lui Dumnezeu, Ieronim zice cu privire la tradiția Iudeilor:

„Numele lui Dumnezeu este un tetragram (un cuvânt compus din patru litere) care a fost socotit că nu se poate roși, adică că nu poate fi rostit pentru că este scris cu literele Ii Ha Vi Hi. Unii, cari au înțeles greșit aceasta, lasă pentru acesta în tot locul, acolo unde l-au găsit în cărțile grecești, de obicei Pi Pi, deoarece părțile acestui cuvânt se aseamănă cu acela”.

Din astfel de explicații se poate vedea clar, că în timpurile lui Ieronim și înainte de aceea au existat traduceri-manuscrise grecești ale scrierilor ebraice, în cari tetragramul a fost scris cu litere ebraice, cari au fost socotite de către unii cititori în mod greșit ca cele patru litere mari grecești ΠΙΠΙ. Aceasta învață, că atunci s’au întrebunțat alfabetul-scrisul pătrat ebraic.

De curând s’au găsit un fragment de papirus al Septuagintei din secolul al doilea dinaintea de Christos, din care se poate vedea, cum s’au tradus în acel timp numele „Iehova” în cea traducere grecească a scrierilor ebraice. Scriitorii creștini inspirați ai Bibliei din timpul apostolilor au făcut foarte des citațiuni din această traducere grecească. Noul fragment de papirus găsit este însemnat ca „Inventar-Nr. 266” și este proprietatea colecției de papirus Fouad din Cairo, Egipt. A fost publicat în 1944 și 1945 în „Journal of Theological Studies” (paginile 159, 160), mai departe în Mai 1946 în volumul IX, Nr. 2 a lui „Biblical Archaeologist al școlilor americane pentru cercetări orientale (Ierusalim și Bagdad).

Acest fragment de papirus și papirusul Ryland Nr. 458 sunt cele două bucăți mai vechi ale traducerii Septuaginta, cari se cunosc. Papirusul Fouad mai ales, de aceea este de valoare; pentru că dovedește, că greceasca Septuaginta a cuprins la început numele „Iehova”, și că numele de amintire a lui Dumnezeu a fost apăsător mai târziu de către religioniști. H. S. Gehman, editorul lui „Westminster Bible Dictionary”, a scris în „Biblical Archaeologist”, volumul VIII, Numărul 4, din Decembrie 1945, paginile 101 și 102, următoarele:

„Se pare că din respect față de numele lui Dumnezeu Jahweh, și pentru a evita o profanare, cam prin anul 300 î. Chr., s’au înființat obiceiul de a rosti tetragramaton (cele patru consoanante ale numelui divin JHWH (Adonai) cu însemnarea de Domnul). Când înaintea lui JHWH a stat Adonai, s’au rostit Elohim (adică Dumnezeu). Când mai târziu consoanțelor ebraice li s’au adăugat vocale, s’au pus la tetragramaton vocalele pentru Adonai sau Elohim, după cum a cerut cazul. Va părea ciudat, că în timpul lui Ieronim (cam prin anul 400 d. Chr.), au fost creștini cari au cugetat că Iudeii au rostit numele lui Dumnezeu Pipi. Papirusul Fouad amintit mai sus dă dovada clară, cum s’au întâmplat acestea. În acest document din timpul vechiu, scriitorul a măsurat cu băgare de seamă distanțele înainte de a adăuga tetragramaton-ul în litere aramăe (adică în scriere pătrată ebraică). Aceasta dovedește, că în Septuaginta — din respect profund pentru numele

²⁸ Până cât de departe în urmă se știe, că acest nume a fost în-
trebuințat în forma „Iehova”? și pentru ce este fără însemnătate
dacă se spune, că acest nume nu stă scris în „Noul Testament”?

Tot așa de bine ar putea să spună că numele „Iehova” nu se găsește în așa numitul „Vechiul Testament”, pentru că nu stă în diferitele traduceri englezești și românești, așa de exemplu nu stă în Biblia Luther, Menge, Henne și Allioli (în trad. engl. nu se găsește în Biblia romano-catolică Douay, în ediția iudeie Leaser și nici la Moffatt). Orice s'ar susține în diferitele traduceri germane și engleze, totuși numele, care I se cuvine numai lui Dumnezeu (יהוה), se află în scrierile ebraice dela Genesa până la Maleahi de 6823 de ori. Până mai deunăzi s'a susținut, că traducerea germană „Iehova” este o invenție a lui Peter Gallatins (1518 d. Chr.), al duhovnicului Papei Leo al X-lea. Scriitori mai noi au găsit cuvântul „Iehova” deja în lucrarea lui Raymond Martini *Fugio Fidei*, care există din anul 1270. Numele este întrebuițat prin urmare de mult timp în această formă :

divin — JHWH la început n'a fost tradus s'au redat prin alte litere, ci a fost copiat în tot locul în conformitate cu alfabetul semitic. În textul Fouad cele patru litere în aramaică (în scriere părătată ebraică) se aseamănă cu grecesul Pipi, și așa putem vedea cum literele acestea grecești au devenit până la urmă o înlocuire comodă pentru tetragramaton. Prin urmare numele divin a fost citit de către cititorii neștiutori, cari n'au cunoscut origina sa, în timpul de mai târziu în mod greșit ca Pipi¹.

Când apostolii și ucenicii lui Isus au scris în grecește, au făcut citațiuni din exemplarele vechi ale lui Septuaginta, cari fie că au cuprins numele sfânt, sau nu l-au mai cuprins. Foarte probabil de aceea au scris în scrierile lor originale, dela evanghelia după Matei până la Apocalips, numele „Iehova” în forma sa originală (יהוה), care s'a asemănat cu grecescul Pipi (ΠΙΠΙ). Ben. Wilson așa se vede că a presupus, că în astfel de citațiuni s'a găsit la început numele „Iehova”, și l-a întrebuițat adeseori, frește nu în creșterea, în traducerea sa englezească „The Emphatic Diaglott”. Franz Delitzsch și G. D. Ginsburg la traducerea lor ebraică a scrierilor creștine grecești au fost pur și simplu siliți să întrebuițeze numele „Iehova” când au tradus înapoi în ebraică citațiunile făcute de către apostolii și ucenicii lui Isus din scrierile ebraice.

și cine trebuie înțeles și este arătat sub acesta este bine cunoscut. Întrucât Biblia este o carte unitară și pe drept nu poate fi împărțită într'un așa numit *Vechiul Testament* și *Noul Testament*, ci are pe unul și același autor, și anume pe Iehova Dumnezeu, este prin urmare fără importanță dacă se spune, că numele „Iehova” nu se găsește în așa numitul „Nou Testament”. Foarte important este numai faptul, că numele se găsește în *Biblie*, care cuprinde toate cărțile dela Genesa până la Apocalips.

²⁰ Isus și apostolii Săi au întrebuițat la studierea Sfintei Scripturi scrierile inspirate ebraice sau traducerea lor grecească Septuaginta, care cuprinde în Psalmii expresia „Aliluia” de 20 de ori. De aceea este foarte la loc, că punem cu privire la „gloata multă în cer” descrisă în Apocalips 19 : 1-6 întrebarea : Ai cui martori au fost ei de fapt când au strigat „Aliluia” și și-au dat tributul Aceluia, care șade pe tronul universului ? Și al cui martor s'a socotit de fapt acel apostol creștin Ioan la scrierea acestor lucruri ? Răspunsul nu poate suna decât : a lui Iah sau Iehova. Deoarece noi vedem, că această vedenie cu strigătele de „Aliluia” are aplicare la timpul de acuma, mai ales dela 1918, toți acei creștini curagioși și credincioși, cari în ziua de azi voiesc să fie deosebiți de creștinii numai după nume prin aceea, că sunt cunoscuți ca „martorii lui Iehova”, să nu se rușineze să fie numiți așa. Față de aceia, cari le atacă dreptul la numele de „martorii lui Iehova”, să pășească și pe mai departe cu curaj și să continue să pună mărturie pentru numele sfânt al lui Dumnezeu.

Watchtower din 15 Noembrie 1946

²⁰ (a) Ai cui martori sunt cei din „gloata multă din cer” și a cui martor a fost Ioan ? (b) Cum trebuie să se poarte prin urmare martorii lui Iehova, cari sunt acuma pe pământ ?

„UN NOR AȘA DE MARE DE MARTORI”

PENTRU rezolvarea întrebării pentru cine trebuie să fie creștinii martori, este un ajutor important când apostolul Pavel scrie : aceste lucruri li s'au întâmplat (Izraeliților) ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor. (1 Cor. 10:11). La aceea ce a fost scris cu multe timpuri înainte în scrierile ebraice ca aducere aminte și înștiințare pentru noi, aparțin și declarațiunile următoare :

² „Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele ! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri ? Cari dintre ei ne-au făcut cele dintâi proorocii ? Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii și să zică : Adevărat ! Voi sunteți martorii Mei — zice Domnul, — voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt înainte de Mine n'a fost făcut niciun Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este niciun Mântuitor ! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi : voi Imi sunteți martori — zice Domnul (Iehova) — că Eu sunt Dumnezeu... (pentru) poporul Meu... poporul Meu cel ales, poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele”. (Isa. 43 : 9-12, 20, 21). „Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor : Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine,

nu este alt Dumnezeu. Nu vă temeți, și nu tremurați ; căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus Eu de mult lucruri acesta ? Voi imi sunteți martori ! Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine ? Nu este altă Stâncă, nu cunoaște alta !” — Isa. 44 : 6, 8.

³ Cine are ceva de obiectat în contra aceea, că creștinii poartă în ziua de astăzi numele „martorii lui Iehova”, va spune că textele de mai sus s'au aplicat numai la vechiul Israel sau Iacob după trup, dar nu la creștini. Conform cu ceea ce spune apostolul Pavel acele cuvinte profetice au avut pentru Israel sau Iacob un caracter de pildă și găsesc prin urmare o aplicare și o împlinire care formează realitatea pildei. Și apostolul Petru privește aceasta așa ; pentru că în prima sa epistolă citează din textele de mai sus (Isa. 43 : 20, 21, textul Septuaginta) și le aplică la creștinii cari erau împreună cu el. El scrie în 1 Petru 2 versetul 9 : „Voi însă sunteți o *semnătate aleasă*, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și L-a căștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate (laudele. B. engleză) ale Celui ce v'a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. Aceasta arată, că cuvintele citate mai sus din capitolul 43 al cărții lui Isaia au aplicare și la creștini, la izraeliții spirituali, și că Iehova a declarat pe aceștia ca martori ai Săi. Ca unii ca aceștia ei trebuie să vestească virtuțile sau laudele Sale. Mai departe

¹ Cari declarații din cartea lui Isaia contribuie — ca părți a ceea ce s'a scris mai înainte pentru învățătura noastră. — la rezolvarea întrebării, care se învârtă în jurul martorilor ?

³ Cum arată Petru, Ioan și Pavel, în controverse cu aceia, cari fac obiecțiuni, că acele declarații se potrivesc în ziua de astăzi la creștinii adevărați ?

apostolii Ioan și Pavel citează amândoi din capitolul 44 al cărții lui Isaia pentru a arăta că are o însemnare care formează împlinirea pildei* și prin urmare acel al optă-lea verset cu privire la „martorii Mei”, se referă la împlinirea Sa a pildei la creștinii de astăzi.

Că Iehova Dumnezeu are acum martori pe pământ n'ar trebui să pară ciudat, mai ales nu acelor, cari cunosc și înțeleg cuvântul Său, Biblia. Dela Abel, primul martir, Dumnezeu adevărat și viu a avut martorii Săi pe pământ, și aceasta ca răspuns la defăimările și ocările, cari vin dela Satan-Diavolul. La acest fapt hotărîtor arată apostolul Pavel în capitolul unsprezece, și doisprezece al epistolei către Evrei, unde întrebuițează substantivul grecesc *martyr* și verbul grecesc derivat din el *martyreo*. Noi cităm versetele, unde întrebuițează în textul original aceste cuvinte, după traducerea de Biblie Elberfelder. După ce a spus la început: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredere despre lucrurile cari nu se văd”, Pavel citează mai departe: „Pentru că prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie (*martyreo*). Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia (*martyreo*) că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit (a dat mărturie (*martyreo*) pentru; B. engl.) darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort. Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n'a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, *pr. mise mărturia (martyreo)*, că este plăcut lui Dumnezeu”.

După ce Pavel amintește apoi dela Noe până la „Samuel și proorocii”, ceea ce cuprinde și pe Ioan Botezătorul, pe alți bărbați și a descris faptele lor de credință, mai adaugă: „Toți aceștia, măcar că au fost laudați pentru credința lor (au primit o mărturie (*martyreo*) trad. engl.), totuși n'au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi (creștinii); ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi. Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori (*martyr*), să dăm la o parte orice piedecă, și păcatul ca să ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne s'ă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică-Isus”. — Evrei 11: 2, 4, 5, 39, 40; 12: 1, 2.

Cu „norul de martori” Pavel a înțeles pe acei credincioși dela Abel până la cel din urmă dintre profesii lui Iehova; după cum i-a descris. El n'a vorbit despre ei ca martori în înțelesul ca și cum s'ar fi așezat de-a-lungul căii noastre creștinești și s'ar fi uitat sau ar privi cât de credincios mergem noi. Aceasta el n'a putut-o spune pentru că ei toți sunt morți, fără cunoștință. (Evrei 11: 13). Dacă Pavel ar fi înțeles că ei ne observă ca spectatori, atunci ar fi întrebuițat cuvântul, care înseamnă *martor ocular (antoptes)*, în Luca 1: 2; sau cuvântul, care înseamnă *privitor (epoptes)*, în 2 Petru 1: 16, B. engl.). (Și 1 Petru 2: 12; 3: 2). Motivul pentru a aplicat Pavel în Evrei 12: 1 cuvântul *martir* sau *martor*, stă în faptul, că el ne-a spus în capitolul de mai înainte, în versetele 2, 4, 5 și 39, cum au primit acei oameni credincioși ai timpului vechiu o mărturie

* Compară Apocalips 12: 12 și 18: 20 cu Isaia 44: 23, pr' vește izbăvirea lui Israel, de Babilonul căzut; mai departe 1 Corinteni 1: 20 cu Isaia 44: 25; și apoi încă Apocalips 16: 12 cu Isaia 44: 27, 28, cu privire la „împărații, cari au să vină din Răsărit” birători, cari răstoarnă Babilonul.

4 * De când are Iehova martori pe pământ? și cum arată Pavel în Evrei 11: 2, 39; 12: 1, 2 lo acest fapt?

5 * Pentru cine au fost ei „un nor de martori”? și ce imbold ne oferă pilda lor?

dela Iehova Dumnezeu, că i-au plăcut și că El a fost Dumnezeul lor. Deci în loc ca ei să fie în zădărnicele noastre la alergarea noastră martorii vii, au fost în timpul vechiu martorii lui Dumnezeu, martorii lui Iehova, și au primit adevărată aprobarea Sa. El li s'a făcut cunoscut ca Dumnezeu adevărat și viu și acum ei au trebuit să-l vestească și altora prin vieța lor ca martori. Dacă ei pentru încercări și supărări pentru că să dobândească după aceea dela Iehova Dumnezeu mărturia aprobării Sale și mai departe pentru a putea fi martorii Săi, atunci ce trebuie să facem noi creștinii? În fața unui astfel de nor sau unei astfel de mulțimi de martori ai lui Iehova, cari ne înconjoară ca exemple ale credinței și ale credincioșiei, noi trebuie să punem la o parte tot ce ne împiedecă și să exersăm în mod temeinic stăruință răbdătoare pentru a primi aprobarea divină, cum au primit-o acei credincioși din timpul vechiu.

Înainte de toate trebuie să privim la cel mai mare martor al lui Iehova, la Christos Isus, „martorul credincios și adevărat”; pentru că El este Conducătorul nostru. El ne-a dat credința creștină și ne-a arătat cum vom fi desăvârșiți în această credință și prin această cum vom putea câștiga cu El ca răsplată un loc în împărăție „la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu”.

De aceea acei consacrați, cari în ziua de astăzi voiesc să fie creștini într'un mod adevărat, neprefăcut, trebuie să fie martori ai lui Iehova. Lasă să ne batjocorească religioniștii creștinătății cum le place pentru că purtăm numele lui Iehova — noi totuși ne vom unii și pe mai departe glasul în mărturie cu al acelor „cari stau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie” și din 1914 spun: „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești”. (Apoc. 11: 16, 17). Noi ne vom unii pe mai departe cu mulțimea mare de popor din cer, care recunoaște ca a lui Dumnezeu, tot ce este slăvit și strigă: „Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte”. Noi vom fi și pe mai departe martori pentru stăpânirea teocratică întemeiată a lui Iehova și vom jubila împreună cu ceata cerească: „Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului (a Regelui uns al lui Iehova); soția Lui (clasa Ierusalimului nou) s'a pregătit”. — Apoc. 19: 1, 2, 6, 7.

Noi socotim ca o cinste de a fi membri în acel șir lung de martori ai lui Iehova, care dela Abel — ca primul martor — prin mai mult ca șase mii de ani, ajunge până în prezent și la care aparține și Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca membrul cel mai important. Privind la Isus, pentru că El ca om pe pământ a fost credincios și adevărat în mod desăvârșit, noi voim și pe mai departe să îndeplinim credincios și adevărat în mod desăvârșit, noi voim și pe mai departe să îndeplinim credincios și hotărît însărcinarea lui Iehova dată nouă: „Voi sunteți martorii Mei!”. În această calitate de onoare voim să continuăm să spunem tuturor oamenilor cu judecată dreaptă, indiferent de orice naționalitate: „Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui”. — Romani 15: 10; Deut. 32: 43.

Watchtower din 15 Noembrie 1946

7 La cine trebuie să privim noi înainte de toate, și pentru ce?

8 Cum ne vom purta pentru a lucra în ziua de astăzi ca creștini adevărați, neprefăcuți?

9 Ce ne socotim ca o cinste? și ce vom face conform cu această mai departe?

A TE PAZI NEPATAT DE LUME

TOȚI oamenii cu luare aminte văd și știu, ce este religia organizată și cum se poartă. Pe astfel de oameni cu luare aminte îi întrebăm: Corespunde religia organizată pe deplin la aceea, ce apostolul Iacob (în Iac. 1: 26, 27) explică despre o închinare, care este curată și nepătată în ochii lui Dumnezeu? — Vezi alineatele 6 și 7 ale articolului precedent.

* Cine caută aceasta, să ia în considerare, că Iacob nu vorbește numai de îndurare în conformitate cu Dumnezeu față de cei lipsiți și săraci — de exemplu față de văduve și orfani între poporul lui Dumnezeu — ci și de aceea, că trebuie să te păzești nepătat de lume. Pentru aceea oamenii sinceri nu trebuie să se lase orbiți de prea mult laudatele opere „de binefacere” puse în văzul tuturor, cum le îndeplinește religia organizată în mod lăudăros în public, cu care ocazie arată plină de mulțumire de sine la multele sale orfelinate religioase, instituții Bunul Păstor, azile de bătrâni și spitale. Să se țină în minte, că toate acestea nu valorează nimic înaintea lui Dumnezeu, pentru că religia organizată este legată de nedespărțit cu lumea necurată, stricată și prin legătura și prietenia sa preacurvară cu lumea, este pângărită și pătată. Iacob a arătat la cauza neînțelegerii și certe între creștinii mărturisitori din timpul său și a z'ș apoi: „Voi cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să întrebuințați în poftele voastre trupești, Preacurvari, nu știți, că prietenia acestei lumi este dușmanul lui Dumnezeu? C'ne voiește așa dar să fie un prieten al acestei lumi, se face dușman lui Dumnezeu”. (Iac. 4: 3, 4 Douay). Priia binefacere, dușmanii lui Dumnezeu nu se pot scuza înaintea Sa.

* În armonie cu această concluzie după definiția, cum o dă Iacob despre o închinare curată și nepătată, întrebăm: Apostolul Pavel a vestit împărăția lui Dumnezeu din casă în casă; el a mers în serviciul lui Iehova Dumnezeu și a arătat îndurare văduvelor și orfanilor, prin aceea că le-a propovăduit evanghelia împărăției. Ce ar fi însemnat însă, dacă apostolul Pavel pe lângă aceasta în același timp s'ar fi pătat prin legătură prietenească cu lumea aceasta? El și-ar fi întrebuințat timpul în serviciul de campanie, pentru că el a pus într'adevăr mărturie pentru împărăție, în ochii lui Dumnezeu însă lucrarea Sa în Serviciul de campanie ar fi fost pângărită; serviciul său parțial pentru Iehova Dumnezeu ar fi fost degeaba și nu i-ar fi adus răsplată cerească.

* Firește, până la un anumit grad chiar și un dușman al lui Christos poate propovădui evanghelia. Din închiisoarea sa din Roma a scris Pavel: „Ceea ce mi s'a întâmplat mie, a dus într'adevăr la înaintarea propovăduirii vestii bune. Așa este cunoscut în general între garda împărătească și în alte părți, că eu sunt în închisoare din cauza lui Christos; și așa cei mai mulți frați creștini au fost încurajați nespun de mult prin exemplul meu, să vestească vestea lui Dumnezeu fără nici-o frică de urmări. Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Christos din

p'zvă și duh de partide; dar sunt alții cari o fac din bunăvoință. Aceștia din urmă o fac din iubire pentru mine, pentru că știu, că Dumnezeu m'a adus acolo, unde sunt, pentru că să apăr dreptul nostru pentru propovăduirea vestii bune. Dar ceilalți nu propovăduiesc pe Christos în sinceritate, ci pentru scopurile lor proprii, închipuindu-și, că-mi fac întemnițarea mai greu de suportat”. — Filip. 1: 12-17, Q trad. am.

* De aceea acelora, cari se alătură astăzi Martorilor lui Iehova, le spunem un lucru: Ninemi să nu cugete, că participarea sa la lucrul de propovăduire în campanie este destulă ca să stea curat în ochii lui Dumnezeu, și că se va scuza, dacă timpul liber când cineva nu este activ în campanie, și-l petrece cu aceea, că pentru distracții egoiste imită felul acestei lumi și cultivă legături sociale cu oamenii din lume sau umblă haimana la marginea acestei lumi. Lumea aceasta este stăpânită de demoni nevăzuți, precum și de comerț, politică și religie. Ea este pângărită în ochii lui Dumnezeu, necurată; ea este dușmanul încorijibil al lui Dumnezeu precum și dușmanul tuturor creștinilor, cari sunt devotați împărăției lui Dumnezeu.

* A admira această lume, a găsi plăcere în îndeletnicirile sale și a căuta intimitate prietenească cu ea, înseamnă prin urmare, a trece la dușmanul lui Dumnezeu și a săvârși o faptă neprietenească față de Dumnezeu. Înseamnă a te da la curvie spirituală sau a săvârși adulter spiritual. Este un compromis; și aceasta duce la făcea față de Dumnezeu. Nici Dumnezeu și nici Christosul Său nu voiește, ca un astfel de nepăsător să vorbească pe pământ pentru El. Acelora, cari se mărturisesc a fi creștini și se află în această stare laodicea, le zice Christos Isus: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”. (Apoc. 3: 14-16). Christos Isus s'a ținut departe de orice compromis și de prietenie cu lumea aceasta că să fie un martor credincios și adevărat a lui Iehova Dumnezeu.

* Apostolul Pavel a imitat pe Christos în mod credincios. În activitatea sa de propovăduire el a lăsat totul la o parte, ce ar fi putut arăta ca afaceri sau câștig egoist; așa de cu îngrîșire a căutat să evite, ca propovăduirea sa să nu însemne nimic întinat înaintea lui Dumnezeu. Conform Sfintei Scripturi el ar fi putut primi dela adunările creștine un sprijin bănesc moderat atâta timp cât s'a consacrat cu totul lucrului de mistune și altei activități de propovăduire. Totuși el a preferat să nu facă această pentru că să nu facă să ajungă niciun fel de pată pe serviciul său ca martor sau propovăduitor.

* Observați cum motivează Pavel o astfel de procedură personală, când zice: „Dar eu nu m'am folosit de

* Ce trebuie să li se spună astorfel de vestitori, cari în timpul lor liber se aseamnă în fapte cu lumea sau ar voi să cultivă legături de societate cu ea?

* Pentru ce vestitori, cari se duc în lume din motive egoiste, în cele din urmă vor fi lepădați ca vorbitori ai Domnului?

* Ce a făcut Pavel ca să păzească activitatea sa de propovăduire de orice aparență de comercializare?

* Ce a zis Pavel când a arătat motivele pentru o astfel de procedură?

* Ce vor fi întrebați oamenii cu luare aminte despre religie?

* Pentru ce nu numără nimic la Dumnezeu operele „de binefacere” ale religiei?

* Dacă Pavel ca vestitor ar mai fi intrat și într-o prietenie cu lumea, ce ar fi fost urmarea?

* Cum a arătat Pavel în închisoare, că chiar și un dușman al lui Christos poate propovădui evanghelia?

niciunul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine; căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie să o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost incredințată". După ce apostolul a explicat cum s'a potrivit atât iudeilor cât și păgânilor, fără să țina seamă de sine însuși, pentru că să poată pune o mărturie pentru împărăția lui Dumnezeu, el adaugă: „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să cumpere o cunună, care se poate vesteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n'aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat". — 1 Cor. 9: 15-17, 25-27.

⁹ Punctul principal în argumentarea lui Pavel este: Dacă el acum, după ce în lucrul de misiune și propovădirea a atins realizări, cari n'au fost întrecute de niciun alt apostol al lui Hristos, ar ceda fără frâu corpului său și și-ar plăcea lui însuși în mod egoist, atunci aceasta ar trebui să ducă la lepădarea sa. El ar pierde premiul, răsplata pusă în vedere de Dumnezeu. Pavel nu și-a inchipuit, că în timpul de lucru obișnuit ar putea propovădi în public și din casă în casă și după aceea, în timpul de odihnă sau în afacerile lui cu totul personale, ar putea urma cursul acestei lumi. Mersul acestei lumi este nedrept; și Pavel a avut în tot timpul în minte, diminețea, la amiază și seara, că a trebuit să fie devotat dreptății, și anume în afacerile sale particulare exact așa ca și în acele, cari au stat în legătură cu publicul. Deși s'a aflat în mijlocul lumii, totuși nu s'a făcut o parte a sa, și nici nu s'a lăsat să fie atras pe drumul ei. El nu s'a retras din cauza aceasta într-o mănăstire religioasă, ca să inconjore o atingere personală cu oamenii acestei lumi. Cum ar fi putut între astfel de împrejurări să propovăduiască evanghelia în public și din casă în casă? El s'a ținut departe de această lume, prin aceea că nu s'a făcut prietenul și tovarășul ei.

¹⁰ Noi cităm, ceea ce spune el în 1 Corinteni 5: 8-13: „Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și neorihănirii. V'am scris în epistola mea să n'aveți nicio legătură cu oamenii imorali. Dar cu aceasta eu n'am înțeles, ca voi să evitați literalmente de a veni în atingere cu oamenii imorali ai acestei lumi, cu desfrânării și cu cei ce fură, sau cu cei ce se închină la idoli. fiindcă atunci ar trebui să ieșiți cu totul din lume. Ceea ce vă scriu eu acum este, ca să nu aveți nici-o legătură cu vreun așa numit frate, care este imoral, desfrănat sau închinător la idoli sau se dedă la sudălmi sau la băutura sau la jaf. Să întrefineți legături cu el? Nici să nu mâncați cu el!... Depărtați pe cel nelegiuit din societatea voastră". — Moffatt.

¹¹ Pavel și creștinii cari erau împreună cu el au fost

⁹ Ce punct principal arată această motivare a lui Pavel? Și cum i-a succes să fie în lume, și totuși să nu fie din lume?

¹⁰ Ce îndrumări dă Pavel cu privire la aceasta în 1 Cor. 5: 8-13?

¹¹ Cum au venit Pavel și tovarășii săi cu ocazia rezolvării diferitelor chestiuni în contact cu oameni lumesti, fără să fie o parte a acestei lumi?

fără îndoială siliți să meargă pentru a cumpăra carne în măcelării, a căror furnizori au oferit animalele tăiate mai întâi idolilor, ca să se arate recunoscători. Aceasta însă nu însemnează că Pavel ar fi trebuit să stea în povesti cu acei proprietari de prăvălii sau măcelari. Pavel, Acvila și Priscila poate că au trebuit să cumpere pânza de cert dela comercianți păgâni, a căror morăvuri au coteșpuns normei păgâne. Aceasta însă n'a însemnat, că Pavel și colegii săi de lucru în afară de facerea de corturi din pânza unor astfel de furnizori ar mai fi trebuit să se străduiască să întrețină legături cu acești comercianți păgâni cu scopul de a sta cu ei de vorbă și a se distra. Pavel, Luca și Silas au trebuit să-și cumpere bilete de călătorie dela agenturi de corăbii păgâne și să călătorească pe corăbii, cari au avut căpitani și echipaj păgân. Pentru aceea însă Pavel și tovarășii săi de călătorie n'au trebuit să urmeze modul de viață a unor astfel de oameni din lume. Ei numai atâta legătură au avut cu ei cât a fost de lipsă în mod comercial pentru necesitățile vieții, și cu această ocazie ei au căutat fără îndoială să pună mărturie pentru evanghelia împărăției. Că ei au venit în atingere cu astfel de oameni cu minte lumească, nu s'a putut evita sub forța împrejurărilor; dar relațiuni sociale (păceri) cu ei nu s'au căutat, nici nu s'au propus sau primit. Ei deci n'au mers cu totul afară din lumea aceasta, dar totuși au rămas la atitudinea lor luată, de a nu fi din lumea aceasta. Prin acest mod de procedare ei au evitat să fie pătați de lume. Ei au știut: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”. — 1 Cor. 15: 33.

A NU FI ASEMĂNĂTOR LUMII

¹² Inchinătorul curat și nepătat va evita prudent de a cultiva sociabilitate cu oamenii lumii în mod corporal, personal. În afară de aceasta, el se va păzi ca să se nască în el o înclinare spirituală pentru această lume sau o dorință după comunitate cu ea, pentru că el personal să nu se conformeze apoi metodelor și măsurilor ei și să fie ispitit, să aducă această înclinare în cercul poporului consacrat al lui Dumnezeu. De aceea zice apostolul: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. (Col. 3: 2). Asemănare spirituală cu lumea aceasta conduce în cele din urmă la atitudine asemănătoare și conduce și în mod corporal la alăturare la această lume. În această cunoștință a scris Pavel către aceia, cari ar voi să aducă un serviciu înțelept lui Dumnezeu: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia (Să nu vă asemănați lumii acesteia alte trad.), ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Rom. 12: 2). Lumea este dezlăturată lucrurilor trupului; pentru că ea nu știe ce este spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu. Apostolul citează lucrurile lumesti ale trupului pentru noi și zice: „Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoția, vrăjile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, betiile, imbușbărlile, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu”. (Gal. 5: 19-21). Lu-

¹² Din ce motiv închinătorii plini de înțelepciune se vor păzi de o înclinare lăuntrică spre lume și de un simțământ de părtașie cu ea și se vor abate din celea lucrurilor trupului?

cruri necurate și pătate nu aparțin la o închinare adevărată a lui Dumnezeu în spirit și în adevăr. Ele aparțin la lumea aceasta, la vrăjmașul lui Dumnezeu și al împărăției Sale. De aceea toți vestitorii Împărăției lui Dumnezeu trebuie să iasă din calea astorfel de lucruri lumești.

¹³ Apostolul a găsit de lipsă să avertizeze comunitatea creștinilor din pricina acestora, pentru că să nu permită să ajungă între ea ceva aluat lumesc, care ar putea la urmă să dospească întreaga adunare cu lucruri lumești. Acesta a fost cazul la grupul creștin din Corint, Grecia. Adunarea de creștini de acolo a fost întemeiată de Pavel, și el avea acum intenția să o viziteze din nou. În această adunare au fost câțiva, cari au acuzat chiar și pe Pavel și pe colaboratorii lui, că au lucrat necinstit față de ei. Pavel își exprimă dorința, de a găsi acolo o stare a lucrurilor mai bună, și ne descopere pe lângă aceasta, ce lumești au fost unii din adunarea aceasta. Citim: „De multă vreme voi vă închipuiți că vreau să mă apăr înaintea voastră! Nu, vă vorbesc înaintea lui Dumnezeu în Christos; și foarte aceste lucruri, le spun, prea iubitorilor, pentru zidirea voastră. Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsec așa cum n'as vrea să vă găsec, și eu însumi să fiu găsit de voi așa cum n'afi vrea. Mă tem să nu găsec gălceavă, pizmă, mânie, desbinări, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări și dezordine. Mă tem ca, la venirea mea la voi, să nu mă smerească Dumnezeul meu în fața voastră, și să trebuiască să fiu trist din cauza multora din cei ce au păcătuit mai înainte, și nu s'au pocăit de necurăția lor, de viciul lor sexual și de obiceiurile lor sensuale, pe cari le-au făcut”. „Nemaiauzit!”, ziceți voi? Apoi Pavel a avut motiv bun să mai zică: „Pe voi înșivă încercați-vă, nu pe mine, pe voi înșivă puneți-vă la probă, ca să vedeți dacă sunteți în credință. Nu înțelegeți că Isus Christos este în voi? În alt chip ar trebui să cădeți”. — 2 Cor. 12 : 19-21 și 13 : 5, *Moffatt*.

¹⁴ Dacă cineva promite solemn să facă voia lui Dumnezeu, și este primit în organizația lui Dumnezeu, atunci a trebuit să arate părere de rău pentru necurăția sa de mai înainte și pentru vicii (patimi) sexuale și obiceiuri sensuale, dacă cumva a fost datat la ele. Totuși s'ar putea să rămână legat de respectivul ceva din acelea și pe mai departe, și după ce a devenit un urmaș al lui Christos. Cu toate acestea părerea sa de rău trebuie să fie adevărată prin aceea, că se leapădă pentru totdeauna de lucrurile acestea și nu caută să spurce în niciun chip cu ele comunitatea de creștini. Și dacă ne vatămă simțirea, totuși a fost de lipsă ca apostolul Pavel să scrie acestei adunări din Corint, să renunțe la comunitatea cu un bărbat, care a săvârșit desfrânare cu femeia tatălui său. (1 Cor. 5 : 1-5). Apostolul a scris despre aceasta, pentru că acest desfrâu, de care s'a făcut vinovat un presu-

pus creștin, un membru al adunării, s'a aflat de toți. Acesta a oferit multe ocazii la ocări împotriva adevărului; și cu toate acestea adunarea a fost prea ocupată cu alte afaceri egoiste, decât să clarifice situația spre cinstea lui Dumnezeu și a lui Christos. Prin aceasta spiritul Domnului în adunare a fost primejduit; ei au trebuit să-l piardă, dacă în această afacere necurată n'au clarificat ceea ce i-a privity pe ei. De aceea apostolul i-a îndemnat să facă pașii necesari ca să-și păstreze propriul lor simțământ de bunăcuviință și să se îngrijească de siguranța întregii adunări. Înlauntru unui grup de creștini nu este locul, unde un păcătos gata de a se pocăi, ar fi permis să introducă desfrâu lumesc, viciu sexual (patimă trupească) și obiceiuri sensuale (obiceiurile simțurilor), Acesta nu este locul unde să se introducă și să reinvieze astfel de moravuri. Că aceasta se întâmplă înlauntru adunării, pentru aceea lucrul nu este scuzat: este o pată rușinoasă lumească, ceva, ce pătează închinarea adevărată.

¹⁵ A dori femeia altuia, este nedrept. Este nedrept, dacă un așa numit frate vine într-o adunare creștină, acolo vede femeia unui alt frate, se amorezează de ea dela prima privire sau mai târziu și după aceea caută să o câștige pentru el. Poate că el încet încet așa tocmește lucrurile, că dragostea dintre frate și femeia sa se răcește, după aceea se face divorț și el numai după aceea se căsătorește cu femeia despărțită. Dar nici aceasta nu procură circumstanțe atenuate (ușurare) pentru felul său de a lucra. Aceasta a fost dela început o bază nedreaptă, și anume aceea a unei dorinți egoiste, neîndreptățită. Porunca a zecea a legii mozaice spune deslușit: „Să nu poțtești casa aproapelui tău; să nu poțtești nevasta aproapelui tău”. (Ex. 20 : 17). Această ponuncă arată pofta ca o formă a păcatului; „deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”, zice apostolul Pavel. (Rom. 3 : 20). „De pildă, n'as fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu poțtești! (Rom. 7 : 7). „Păziți-vă de orice fel de lăcomie”, a zis Isus, și apostolul Său zice: „De aceea, omoriți mădularile voastre cari sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli”. — Luca 12 : 15 : Col. 3 : 5.

¹⁶ Isus a îndemnat pe frați să se iubească unii pe alții. Nu este o faptă a iubirii de a pofti femeia unui alt frate și după aceea să umbli să desparți pe această femeie de bărbatul cu care a fost împreunată înaintea lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu sună: „Să nu datorăți nimăru nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alți, a împlinit Legea...: Să nu preacurvești, (să nu omori), să nu furi... să nu poțtești”. — Rom. 13 : 8, 9; Mat. 19 : 6.

(Continuare în numărul viitor)

¹³ Pentru că a privity Pavel ca necesar să avertizeze mai cu seamă pe biserica din Corint de aluatul lucrurilor lumești?

¹⁴ a) Cum să-și dovedească cel adus în organizația lui Dumnezeu bunăvoința de a se pocăi? b) la ce măsuri ale bunăcuviinței a îndemnat Pavel pe Corinteni?

¹⁵ În ce și-a avut începutul nelegiuirea acelei persoane imorale din adunarea din Corint? Și ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta.

¹⁶ Cum sună legea lui Dumnezeu, care dacă or fi fost urmași ar fi împiedicat o astfel de cădere?

TEXTE ȘI COMENTARII

16 Iulie

Domnul a zis Domnului meu: *Sezi la dreapta Mea... Domnului a jurat, și nu-l va părăsi rău: Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec.* — Ps. 110: 1, 4, A. S. V.

Regele David, psalmistul, a recunoscut că acest preot viitor va fi un Rege, care este mai înalt decât el însuși; pentru că Regele David a vorbit despre acest viitor Preot melchisedechian, ca „Domnul Meu”. Afară de aceasta acest Rege viitor nu va părăsi sceca ca Melchisedec mai înainte; pentru că Iehova Cel vecinț, a jurat, că acest Rege nu, mai marele David, va fi „preot în vece”. El porodă o preoție nepieritoare. Aceasta nu va trece asupra unui urmaș sau nu va fi transmisă unui reprezentant sau locuitor de pe pământ, ci va fi totdeauna a Sa, pentru că trăiește în veac. Faptul însă, că Preotul mesianic se va ridica după ordinul sau rangul lui Melchisedec, dovedește că preoția leuitică a lui Aaron va fi înălțată cu venirea lui Mesia. Aceasta înseamnă și o schimbare cu legea lui Dumnezeu, pentru binele nostru. W. 1. 6.

17 Iulie

Femeia va poți pe bărbat. — Ier. 31: 22.

Cugetul cuprins aici, că aceia, cari mai demult au fost slabi ca o femeie, vor deveni tari și activi întocmai ca bărbații. Aceasta li s'a întâmplat membrilor rămășiței dela 1919, și anume prii spirital sau puterea activă a lui Dumnezeu, care a fost turnată asupra lor. În loc ca Iehova Dumnezeu să umble după ei, ei l-au căutat favorarea și s'au atașat de El, de marele „bărbat” al organizației Sale universale. Ei au umblat după Christos Isus. Mirale bisericii Sale, și s'au aliniți de El. Cu curaj de bărbat au pșit ei de atunci îndrăzneț în fata întregii lumi, și au mărturisit numele lui Iehova și au vestit vestea de bucurie despre Împărăția Sa, care acum este întemeiată prin Regele Său Christos Isus. Mărturia mondială pentru împărăție pe care au dus-o atunci această marele creștin al lui Iehova, este prin urmare ceva nou în aspect al deosebirii secol, ceva, ce lumea aceasta n'a mai văzut niciodată mai înainte. Este lucrarea „ducată” a lui Iehova pe pământ, care se face înaintea Armagedonului. — Isa. 28: 21, W. 1. 8.

18 Iulie

Toți proorocii mărturisesc despre El. — Fapte 10: 43.

Trebuie constatat ce declară adevărul lui Dumnezeu cu privire la Mesia; pentru că El a promis că va trimite pe Mesia. (Gen. 3: 15). Chiar de atunci începe oamenii cu credință în Dumnezeu, au privit după venirea lui Mesia. Ei doreau ca să-L îndentifice pentru ca să-L poată primi și urma, din respect față de Iehova Dumnezeu, care L-a trimis. Pentru a ușura aflarea acestei personalități, era necesar ca însuși Dumnezeu să pună dinainte mărturie despre Mesia; pentru că numai Dumnezeu singur știa cine va fi și cum se va desfășura calea vieții Sale pe pământ. O astfel de mărturie profetică despre Mesia sau Christos, a dat-o Dumnezeu prin ingerii Săi cerești și deasemenea și prin profesii Săi credincioși de pe pământ. Deaceia El a întrebunțat pe acești profesii ca să pună mărturie pentru Christos. Ei au fost martori pentru Christos, dar aceasta nu înseamnă că ei n'au fost deasemenea și martori pentru Iehova. În realitate, totmai pentru aceea, pentru că au fost martori pentru Iehova, i-a ales Iehova spre a pune mărturie despre viitorul Mesia sau Christos. W. 15. 11.

19 Iulie

Saptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău... până la urgea Sfântului sfinților. — Dan. 9: 24.

Aceasta se referă la mai mult decât numai la ungera lui Mesia cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu, după ce fusese botezat de către Ioan Botezătorul, deoarece „sfânta sfinților” nu se referă la o singură persoană. Este expresia întrebunțată spre a se referi la adevăratul sanctuar al lui Dumnezeu. Acesta nu este făcut de mâini omenești. Este clădirea lui Dumnezeu templul Său adevărat, care se compune din Christos Isus ca piatră de temelie și din capul unghiului, precum și din toți urmașii pe urmele Sale. Îndreptății ca „pietre viii”. (Efes. 2: 20-22). La Rusalții cam trei ani și jumătate după ungera lui Isus, a venit spiritul sfânt al ungerii asupra crinilor Săi urmași iudei; aneții credincioși și uncești, cari erau împreună cu el. La călta timp mai târziu a venit acelaș spirit al ungerii asupra primilor credincioși păstori, adică ne-iudei și anume, în casa căpitanului Italian Corneliu. Acestă primă ungeră a membrilor clasei locasului sfânt, cari au venit dintre națiuni a trebuit să aibă loc cel mai târziu în anul 36 d. Chr. — Fapte 10, W. 1. 12.

20 Iulie

Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăduiește în Iehova. — Ps. 27: 14, A. S. V.

Cum poate cineva căuta organizațiunea teocratică a lui Iehova pentru protecție și să fie cu inima îmbărbătată acum? Această prin umplerea inimilor și minților noastre cu cunoștința Atotputernicului Dumnezeu și cu scopurile Sale, precum și cu puterea Sa ocrotitoare. Fie să ținem înaintea ochilor noștri ilustrațiunea inimii umane. Vieța noastră pământească depinde de nutreământul care este furnizat diferitelor organe și țesuturilor trupului uman. Această hrană nutritivă se găsește în sânge, care este pompat organelor și țesuturilor prin organul de pompare central, inima. Asemănător diferitelor țesuturi și organe ale trupului, cari depind de sânge spre a fi înărite cu nutreământ, tot așa noi, ca creștini cari servim pe Iehova Dumnezeu avem nevoie de nutreământ spiritual spre a fi păstrați tari ca să facem lucrarea Sa cu îndrăzneală și bucurie. Minteia noastră, asemănătoare inimii, este organul sau facultatea care ne pompează nutreământul, care ne păstrează tari în Domnul și în taria puterii Sale. W. 1. 1.

21 Iulie

Iată că îți iau din mână potrul mântei Mele, că să nu mai bei din el! — Isa. 51: 22, A. S. V.

Și Martorii lui Iehova nu l-au bătut din nou, nu, nici în decursul anilor 1933—1945. Pentru ce nu? Deoarece în acest timp ei plăcură Domnului Dumnezeu, intrucât au luptat cu bărbăție pentru libertatea și dreptul lor de a l se închina Lui, așa după cum este prescriș și poruncit în sfântul Său cuvânt, ținând astfel tare la integritatea lor față de El. Ei nu se aplecară, ca în 1918, în subordonare josnică când autoritățile națiunilor lumești, Naziste, Fasciste sau democratice, le ziseră: „Îndoale-te, ca să trecem peste tine!” Fără cuvinte schimonoste, ei declarară: „Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni”. Ei nu încetară să-L servească pe El sau să oprească împlinirea ordinațiilor lor dela El de a predica. Deaceia Atotputernicul Dumnezeu a ocrotit pe „poporul Său consacrat pentru numele Său” până astăzi. El a susținut dreptul și organizațiunea lor de a-L servi pe El mai departe. W. 15. 1.

22 Iulie

Și a zis lui Aaron: „Ia un vițel pentru jertfa de ispășire”. — Lev. 9: 2.

Vițelul pentru jertfa de ispășire simbolizează omul perfect, care a fost hotărât pentru jertfa de răscumpărare, anume, pe omul Isus, și aceasta mai cu seamă pentru că de jertfa Sa profită mai întâi clasa bisericilor sau a adunării, cari sunt reprezentați de fiul lui Aaron și de ceilalți din seminția lui Levi. Tapul, pe care l-au adus celelalte seminții ale lui Israel împreună ca jertfă, reprezintă de asemenea jertfa perfectă în omul Isus, la vârsta Sa de treizeci de ani, când a fost botezat în Iordan. Acest tap a reprezentat jertfa Sa, care procură răscumpărare sau eliberare de păcat tuturor oamenilor credincioși de bine, cari s'au în afară de biserica supreotilor sau urmașilor unși ai lui Isus. Celelalte jertfe de animale, pe cari le-au adus atât Aaron cât și semințiile nelevite ale lui Israel, au simbolizat de asemenea siguranța jertfă a lui Isus, dar din diferite puncte de vedere, ceea ce realizează sau procură. W. 15. 6.

23 Iulie

Eu cauf... vota Tatălui Meu. — Ioan 5: 30.

Deoarece Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, se născu ca un membru al națiunii lui Israel care era o națiune consacrată, făcu Isus o consacrare personală lui Dumnezeu? Da, Isus era din seminția regală a lui Iuda, și nu din seminția lui Levi. Deaceia El nu se putea consacra pentru a îndeplini o lucrare specială în templul din Ierusalim, asemănătoare acelor Leviti. La vârsta de treizeci de ani, El părăsi Nazaretul și atelierul Său de dulgherie. Pentru ce? Evident El făcu acum o deplină consacrare lui Dumnezeu, și alese mai întâi interesele Împărăției lui Dumnezeu. El părăsi Nazaretul spre a se întrebunța restul vieții Sale, pământesti cu totul și în mod exclusiv spre a face o lucrare mai înaltă decât aceea de dulgherie lucrarea Împărăției lui Dumnezeu. Astfel consacrarea individuală a lui Isus, consistă în numerea Sa la o parte pentru facerea voinții lui Dumnezeu în locașul și Împărăția. Isus se duse la Ioan botezătorul celui împărătesc, pentru a să face de cunoscut sau să simbolizeze în mod exterior această consacrare și să caute evidența sau indicația divină a acceptării lui Dumnezeu a consacrării Sale. W. 15. 2.

(Continuare în pag. 146)